

VA ภัหาริย์รัก หิรัญญิการ

แสง สี รุ่ง

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ฝืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ั ค ำ

สำนักพิมพ์

สุนทรีย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๘๕๒

ปาทิหาริย์รักหิรัญญิการ

ผู้เขียน : แสง สีรุ่ง

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม ๒๕๖๒

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3555-7

ราคา ๒๓๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกัลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ธรณย์รัชต์ เขียวไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : ปริญา พันอะ

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : โยชิตา กรกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แท้แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรนวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

หัวหน้าหน่วยสื่อสารการตลาด : อาริณา ศิริบุญ

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ

รศ. ประพันธ์ เรืองณรงค์

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๔๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔, ๕๖

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

เธอต้องถือพรหมจรรย์ไปตลอดชีวิต

ถ้านอนกับผู้ชายเมื่อไร อายุขัยของเธอจะสิ้นสุดทันที

เรื่องนี้เป็นความลับ ห้ามบอกกับใคร

ส่วนคนที่รู้ความลับนี้...จะต้องตายภายในเจ็ดวัน

นี่คือ...เนื้อหาทั้งหมดของนิยายเรื่อง ปาฏิหาริย์รักหิรัญญิการ์ ของ
แสง สีรุ้ง หนึ่งในซีรีส์ 'Goodnight Kiss จุมพิตร์ตติกาล' ซึ่งประกอบไปด้วย
นวนิยายสี่เรื่อง ได้แก่ บ่วงบุษบรณ โดย ช่อนกลิ่น จวบนั้นตลอดกาล
โดย สุริยาทิศ ปาฏิหาริย์รักหิรัญญิการ์ โดย แสง สีรุ้ง และ คีตาแสงจันทร์
โดย ไบสน

นิยายเรื่องนี้ เป็นนิยายผีที่มีผีออกมาিদเดียว เพราะคนเขียนเป็น
คนไม่กลัวผี พอต้องมาเขียนเรื่องผี ก็เลยไม่รู้ว่าจะเขียนผีให้น่ากลัวยังไง

เป็นคนมีประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับผีเยอะมาก โดนผีหลอกก็เยอะ
มาก แต่ผีไม่เคยทำอะไรให้ผมกลัวได้สักที ถึงกระนั้นผีก็ยังไม่หันมา
หลอกอยู่ได้

เคยไปเที่ยวภูเขาลูกหนึ่งที่จังหวัดใกล้ๆ ขากลับเข้ากรุงเทพฯ เพื่อน
ขอแวะไหว้ศาลเพียงตาที่อยู่บนภูเขาลูกนั้น หลังจากลงไปไหว้เสร็จแล้วก็ขึ้น
รถมาแล้วไม่พูดไม่จากับใคร จนขับรถมาส่งมันถึงบ้าน บอกให้มันลง มัน
ไม่ลง บอกว่าไม่ใช่บ้านมัน ก็เลยถามว่า แล้วบ้านมันอยู่ที่ไหน มันบอกว่า
อยู่ที่ศาลเพียงตาบนภูเขานั่นที่เราแวะไปไหว้

อ้าว! ยุ่งละทีนี้ เชิญให้ออกก็ไม่ออก นิมนต์พระมาไล่ก็ไม่ไป เตือน-
รื้อนต้องขับรถไปส่งบ้านผี บอกตามตรง ตอนนั้นโมโหผีมาก ทำให้เสียเวลา
เสียค่าน้ำมัน เมื่อวกกลับไปยังศาลก็เลยบอกกับผีที่อยู่ในร่างเพื่อนว่า มา
ส่งถึงที่แล้ว ถ้ามันไม่ลงดีๆ คราวนี้ภูเขามึงตกรถแน่

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อครับ เพื่อนพ้นจากอาการสะลึมสะลือ แล้วไม่รู้เรื่อง
อะไรสักอย่าง ที่สำคัญ มันบอกว่าเพิ่งขึ้นมานั่งในรถ!

ที่เล่ามาทั้งหมดนั้น ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับนิยายเรื่องนี้หรอก แค่อยาก
จะบอกคนอ่านว่า อ่านเรื่องนี้แล้วจะได้อารมณ์ประมาณไหน คำตอบที่มีให้...
ก็คงคล้ายๆ กับการอ่านคำนำเรื่องนี้แหละ

ขอบคุณเพื่อนร่วมงานทุกท่านที่ลงเรือลำเดียวกัน

ขอบคุณสถาปนิกรักษ์ที่ให้น่านน้ำสำหรับเรือลำได้แล่นผ่าน

ขอบคุณเพชรกะแต้วที่คอยส่งข้าวส่งน้ำตลอดหนึ่งเดือนเต็มๆ ที่เขียน
นิยายเรื่องนี้

ขอบคุณเพื่อนนักอ่านทุกท่านที่สนับสนุน

ขอให้รักโอบกอดตลอดกาล

แสง สีรุ้ง

ธันวาคม ๒๕๖๑

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

ฉันพยายามจะลืมตา แต่มันช่างยากเย็นเสียเหลือเกิน อยากเห็น
หน้าคุณเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่ลมหายใจของฉันจะสิ้นสุด

คุณหล่อมามากนะ แต่ที่มากกว่าความหล่อก็คือคุณใจดี ขอสารภาพ
ตามตรงเลยว่า ตั้งแต่ฉันเห็นคุณครั้งแรก ฉันก็อยากตกเป็นของคุณทันที
นี่ถ้าวันแรกที่เราได้พบกัน คุณไม่ทำหน้าดุใส่ฉัน คุณเสร็จฉันแน่

รู้ไหม เวลาคุณยิ้ม มันทำให้โลกที่ฉันอยู่สว่างไสว เต็มไปด้วยดอกไม้
และผีเสื้อ รอยยิ้มของคุณทำให้ฉันชิน ถ้าผมทูลถามว่า ฉันอยากเห็นอะไร
ก่อนตาย ก็รอยยิ้มของคุณนี่แหละ

ง่วงเหลือเกิน

ฟ้ามืดแล้วใช่ไหม

ตะวันตกดินแล้วใช่หรือเปล่า

นั่นดาวที่ส่องแสงระยิบระยับอยู่บนท้องฟ้า

ฉันเริ่มซาที่ปลายนิ้วเท้า ไล่ขึ้นมาเรื่อยๆ ตามขา จนถึงลำตัว ฉันเริ่ม
กลัวสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

คุณเรียกชื่อฉันใช่ไหม เสียงคุณดังมาก ดังอยู่นาน จากนั้นมันก็เริ่ม
แผ่ว ก่อนจางหาย

นั่นคุณร้องให้หรือเปล่า

เคยสงสัยว่า...ถ้าฉันตายไป คุณจะร้องให้ไหมนะ ถึงตอนนี้ ฉันไม่
อยากให้คุณเจ็บปวด ได้โปรดใช้ชีวิตที่เหลือของคุณไปกับความฝันที่มี ฉัน
จะยินดีที่เห็นคุณยิ้มและหัวเราะมากกว่าการร้องไห้

นางฟ้าหรือนั้น

มารับฉันใช่ไหม

หมอกหม่นคลุมไปทั่วทุกทิศ สายลมพัดมาจากที่ไหนสักที่ ฉันรู้สึก
หนาว...หนาวจับใจ อยากให้คุณกอดฉันจังเลย จำได้ว่า ตอนที่คุณกอดฉัน
มันอุ่นไปถึงหัวใจ

ฉันเหนื่อยเหลือเกินคนดี ลมหายใจของฉันเริ่มแผ่วลง...แผ่วลง และ
มันคงจะหมดลงในไม่ช้า

เสียดายจัง ที่จะไม่ได้นมกลืนมะลิจากตัวคุณอีก

ผู้ชายบ๊ออะไร ตัวหอมชะมัด แก้มคุณก็หอมด้วย ไม่ต้องถามเลยนะ
ว่าฉันไปหอมคุณตอนไหน ก็ตอนที่คุณไม่สบายแล้วฉันเช็ดตัวให้นั่นแหละ

อย่าไว้วาย แค่อักจูบ ไม่ได้ลิ้มรสด้วยซะหน่อย

ดาวบนฟ้าเริ่มหายไปทีละดวง

อยากจะทำรักคุณอีกครั้ง...แต่เส้นของฉันขยับไม่ได้

อากาศเย็นลงจับปล้น ฉันกำลังจะมองไม่เห็นอะไร ดาวดวงสุดท้าย
กำลังสิ้นแสง

ฉันกำลังจะเดินทางไกล เดินไปสู่ความว่างเปล่า

ขอบคุณนะ...ที่เดินมาส่ง

ปล่อยมือฉันได้แล้ว

เข้มแข็งนะคนดี นี่คือช่วงเวลาที่ดีที่สุด ที่ฉันมีคุณอยู่ใกล้ๆ

วาระสุดท้ายมาถึงแล้ว

ดาวบนฟ้าดับสนิท

ไม่มีลม ไม่มีหมอก ไม่หนาว ไม่ร้อน ไม่รู้สึกอะไรแล้ว

อนุญาตให้ขี้ม อนุญาตให้กอด อนุญาตให้หอมได้

แต่ฉันไม่อนุญาตให้คุณร้องไห้...นะที่รัก

๑

วันใดที่ความลับเปิดเผย วันนั้นจะมีคนตาย

ดึกแล้ว โซฟีกำลังเดินอยู่ในซอยเปลี่ยว สองข้างทางเต็มไปด้วย ต้นไม้รกรกรึม รุ่ม หญิงสาวก็หวาดกลัวขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย บรรยากาศแบบนี้เหมือนฉากหนังสยองขวัญ เหลียวมองรอบตัว ความมืดปกคลุมโดยรอบจนมองไม่เห็นสิ่งใด หมาแมวลักตัวก็หาไม่เจอ ความวังเวงกระจายไปทั่ว เธอพยายามเร่งฝีเท้าก้าวเดินให้ถึงที่พักเร็วที่สุด แม้ว่าจะก้าวเร็วสักเท่าไรก็ไม่ได้ตั้งใจสักที

จนกระทั่ง...เธอได้ยินเหมือนมีฝีเท้าของคนเดินตามมา หัวใจเธอเต้นแรงมาก มากเสียจนมันแทบจะกระเด็นออกมานอกอก โซฟีไม่กล้าหันกลับไปมอง เธอกลัว...

ไม่ได้กลัวโจร แต่เธอกลัวผี

โซฟีเห็นผีบ่อยมาก ผีชอบมาให้เธอเห็นเสมอ คนอื่นๆ ในโลกนี้มีตั้งมากมาย ทำไมพวกผีต้องมาเจาะจงหลอกเธอ เงินก็ไม่ค่อยจะมีซื้อของทำบุญให้ ยิ่งมาขอส่วนบุญอยู่ได้ คิดแล้วอยากมีแฟนเป็นพระ ผีจะได้ไม่กล้าเข้าใกล้ ทุกวันนี้เธอจึงเจอผีโดยที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ท้องฟ้ายามนี้มืดสนิท พระจันทร์หลบหายเข้าไปในกมลเมฆ อากาศอบอ้าว เส้าไฟฟ้าสองข้างทางยื่นตายอย่างไรรายกายที่สุด ไฟบางดวงติดๆดับๆ นี่ถ้าผู้ใหญ่ในบ้านเมืองเราดูแลทุกข์สุขประชาชนมากกว่านี้ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนคงจะดีขึ้น โอ๊ย! คิดแล้วอยากเลือกตั้ง

เหมือนฝนกำลังจะตก ใจคอไม่ค่อยดีเลย เสียงเดินตามมาข้างหลัง ยังแหว่อยู่เป็นระยะ เธอแก้มงกดยุดเดิน คิดว่าเสียงนั้นน่าจะหยุดตาม แต่ให้ตายเถอะ มันดันไม่หยุด กลับรื้อผีเท้าถีโก้งเข้ามา...โก้งเข้ามา โซฟีไม่อยากจะคิดเลยว่า ถ้าไอ้คนที่เดินตามมาเป็นโจรละ ถ้าเป็นโจรแล้วไม่ได้แค่ปล้นละ ถ้าปล้นเสร็จแล้วลงมือข่มขืนด้วยละ ข่มขืนไม่พอ ถ้าฆ่าปาดคอเอาศพโยนลงไปในคูน้ำข้างทางด้วยละ ให้ตายเถอะ คิดแล้วเสียวมาก เธอยอมไม่ได้ ถ้าจะกลายเป็นผีตายโหงแบบนั้น

แม้จะไม่เคยมีผู้ชายคนไหนมาตกหลุมรักและอยากได้สามีสักแค่นั้น แต่โซฟีก็ไม่อยากถูกข่มขืนหรือกนะ มันไม่น่าจะฟินเหมือนในละครทีวี บ้าที่สุด คิดได้ยังไง ถูกผู้ชายข่มขืนแล้วฟิน น่าตบเจ้าของบทประพันธ์ หรือควรจะตบคนเขียนบทดิ้นะ เธอรู้สึกฟุ้งซ่าน เหงื่อเริ่มแตก ใจเต้นไม่เป็นลำดับ ความหวาดกลัวเพิ่มขึ้นจนแทบจะเป็นบ้า ขณะที่เธอกำลังชวยเท้าหนีใครบางคนอยู่นั้น พงไม้ข้างหน้าเกิดลั่นไหว หัวใจของโซฟีกระตุกสูบ ลางสังหรณ์ไม่ดีกำลังจะเกิดขึ้น

แล้วหัวใจของเธอก็แทบจะหยุดเต้น เมื่อมีสิ่งหนึ่งพุ่งตัวออกมาจากพุ่มไม้

เธอรืดเสียงร้องออกมา แต่ร้องได้แค่หนึ่งวินาที ก่อนจะเพ่งมองฝ่าความมืดไปข้างหน้า แล้วเธอก็พบว่าไอ้ที่พุ่งตัวออกมาจากพุ่มไม้นั้นไม่ใช่โจร ไม่ใช่ผี แต่เป็น...

จุด...จุด...จุด!

“โอ๊ย บัดสีบัดเถลิง ทำไมพวกแกไม่ไปเข้าโรงแรมนอน” โซฟีต่ำสუნ

ติดเบ่งสองผัวเมียแน่นด้วยความโมโห แต่ก็โผล่อกที่ไม่ใช่ว่าอย่างที่เธอคิด

เหมือนมันสองตัวจะรู้ตัวว่าถูกด่าจึงรีบสลัดตัวออกจากกัน และเมื่อทั้งคู่เป็นอิสระ มันก็วิ่งไปตั้งหลักตัวละทิศตัวละทาง แล้วหลังจากนั้น มันทั้งคู่ก็พร้อมใจกันหอนอย่างโหยหวน

โซฟีใจเสีย ขนลุกเกรียวไปทั่วตัว คราวนี้เธอตั้งใจแล้วว่า จะวิ่ง แต่ขอลั่นใจเหลือวหลังไปดูสักนิดเถอะว่ามันตามมาถึงไหน เธอทำตามความคิดทันที แล้วเธอก็พบว่าผู้ต้องสงสัยวิ่งตาม เขาเป็นคนร่างใหญ่ ไม่รู้ว่าเพราะความมืดหรือเจ้าของร่างผิวสีเข้มจึงทำให้เห็นเพียงผ้าสามสี เอ๊ย! เสื้อผ้าสีเขียว สีแดง สีเหลือง ที่เขาสวมล่อยเข้ามาใกล้ขึ้นทุกที ชัดเจนแล้วว่ามันสะกดรอยตาม ตามมาทำไม คงไม่ได้ตามมาบอกรักแน่ๆ เขาต้องคิดมิติมึนๆ ให้อยายเถอะ ผู้หญิงตัวคนเดียวหาเข้ากินทุกที่หาทานที่อย่างเธอ รวยก็ไม่รวย สวยแค่นี้ดหน้อย แล้วเขาจะเอาอะไร หรือความมืดจะทำให้เขาหน้ามืด

“ช่วยด้วย!” เธอร้องตะโกนขอความช่วยเหลือ เสียงของเธอดังก้อง และเจียบหายไปในความมืด

หรือสิ่งที่คิดกำลังจะเกิดขึ้น

โซฟียังไม่อยากตาย เธอห่วงแม่

เมื่อรู้ว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้าย ความกลัวตายทำให้เธอวิ่งหนีไม่คิดชีวิต วิ่งโดยไม่เหลือวหลัง จนกระทั่ง...ร่างของเธอชนโครมเข้ากับผู้หญิงคนหนึ่ง เพียงเสี้ยววินาที เธอล้มลงนอนทับอยู่บนตัวผู้หญิงคนนั้น ไม่เพียงเท่านั้น ปากของเธอไปประกบอยู่กับปากของคนที่ตนนอนทับด้วย โซฟีตกตะลึง รีบยันตัวลุกขึ้นนั่ง รู้สึกร้อนผ่าวทั่วใบหน้า เธอมองหน้าผู้หญิงคนนั้น ไฟฟ้ารั่มทางที่ติดๆ ดับๆ ทำให้เธอพอมองออกว่าเป็นใคร แล้วหัวใจของเธอก็พองโต

‘โพนม’ นางแบบของโทมาฮอว์คที่กำลังโด่งดังเพราะมีภาพหลุดอยู่ในขณะนี้เนี่ย เธอเคยเจอหญิงสาวหลายครั้งหลายหน เพราะว่าพักอยู่ที่

เดียวกัน เดินสวนกันออกบ่อย แต่ไม่เคยได้ทักทาย

เธอชอบโปยม ชอบถึงขนาดตัดรูปจากหน้านิตยสารมาใส่กรอบแล้วแขวนไว้บนผนังห้อง แม้ว่าโปยมจะมีข่าวคราวเรื่องการใช้เต้าไต้ขึ้นมา แต่โซฟีก็ไม่นสน เธอชอบที่ผลงาน ไม่ได้ชอบที่นิสัย หญิงสาวกำลังจะเอ่ยปากขอโทษ แต่ทำไม่รู้สึกเหนอะๆ ที่ริมฝีปาก เธอยกมือขึ้นสัมผัสไธ้ที่ว่าเหนอะๆ นั้นแล้วลตมือลงมาส่องดู

‘เลือด’ เลือดตกปาก!

นี่เธอล้มไปกระแทกปากนางแบบสาวจนแตกเลยหรือ

เธอก้มลงไปเอ่ยขอโทษนางแบบตรงหน้า ก่อนจะเลื้อยไปเห็นคนที่สวมเสื้อผ้าสามสีวิ่งตามมา คนคนนั้นกำลังวิ่งเข้ามาใกล้เธอทุกที เธอจึงทิ้งนางแบบสาวคนสวยไว้ตรงนั้น แล้วลุกขึ้นวิ่งต่อ

โซฟีหลับหูหลับตาวิ่งโดยไม่คิดชีวิต กระทั่งวิ่งมาถึงอะพาร์ตเมนต์ที่เธอพักอยู่ และใจขึ้นเมื่อเห็นผู้คนมากมายยืนเบียดเสียดกันอยู่หน้าประตูเหมือนจะมีคนมากมายมุงดูอะไรอยู่ตรงนั้น เธอรีบวิ่งแทรกตัวเข้าไป หวังจะให้คนเหล่านั้นช่วยเป็นกระบังและช่วยเธอยามที่ถูกคนไล่ตามทำร้าย เธอแหวกวงล้อมเข้าไป แล้วก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนอนหงายอยู่บนพื้น

ท่ามกลางไทยมุง โซฟีใจหายวาบ

คนที่นอนหงายอยู่บนพื้นนั้นสิ้นใจแล้ว เธอชนลุกไปทั่วร่าง เมื่อมองเห็นหน้าของผู้หญิงคนนั้น มีเลือดเป็นลิ่มไหลออกมาจากปาก

‘โปยม’

นั่นคือคนคนเดียวกับคนที่เธอเพิ่งชนจนล้มลงไปจูบเมื่อครู่

นี่มันอะไรกัน! หญิงสาวรู้สึกหน้ามืดก่อนจะล้มลงหมดสติไป

หญิงสาวสะดุ้งตื่น และพบว่าตัวเองนอนโดดเดี่ยวอยู่บนเตียงภายในห้องสีขาว เธอไม่แน่ใจว่าตัวเองตายไปแล้วหรือว่ายังมีชีวิตอยู่

กระทั่ง...สายตาของเธอประสานเข้ากับตากู่หนึ่งของคนที่ยืนอยู่ตรง

ปลายเตียง เธอจำได้ เขาคือคนที่วิ่งตามเธอมา

โซฟีตั้งท่าจะกรีดร้อง แต่...

“อย่ากรีด ถ้าเธอกรีดฉันตบ!” คำบอกเล่า ไม่ใช่ลิ ประโยคคำสั่งนั้น ทำให้โซฟีปิดปากเงียบ

“ฉันชื่อรัศมีแซ เป็นยมทูต”

ไม่รอให้โซฟีสงสัยอะไรอีกต่อไป รัศมีแซแนะนำตัวเอง และคำแนะนำของรัศมีแซนั่นเองที่ทำให้โซฟีเกือบจะเป็นลมหมดสติไปอีกรอบ

แต่...รัศมีแซไม่ปล่อยให้เธอทำแบบนั้นได้อีกแล้ว

“เอเตอะ อย่าเยอะได้ไหม” รัศมีแซต่อว่า

โซฟีเพ่งพิศใบหน้ารัศมีแซอีกครั้ง รู้เลยว่านี่ไม่ใช่ความฝัน เธอกลัว ผีจับใจ จึงตั้งท่าจะเป็นลมต่อ

“นี่ถ้าเธอเป็นลมไปอีก ฉันจะจิกหัวเธอขึ้นมาตบหลังน้ำจริง ๆ ด้วย”

เมื่อได้ยินรัศมีแซพูดอย่างนั้น โซฟีจึงไม่กล้าเป็นลมต่อหน้ายมทูตอีก ได้แต่ยิ้มเหวี่ยงๆ เปลี่ยนจากความกลัวผีเป็นกลัวถูกตบแทน

“นี่ฉันตายแล้วจริงๆ ใช่มั้ย”

คำถามของโซฟีทำให้สีหน้าและแววตาของรัศมีแซสลดลง ก่อนจะพยักหน้าเบาๆ

“ฉันผิดเอง พลังมือไปหน่อย” รัศมีแซสารภาพ

โซฟีไม่เข้าใจในสิ่งที่รัศมีแซพูด แต่เธอไม่ชอบเห็นใครเศร้า จึงเขยิบเข้าไปหาแล้วเอื้อมมือไปจับไหล่ยมทูตเพื่อปลอบโยน เธอทำตัวราวพระแม่อุมาเทวีที่มีจิตใจเอื้ออาทรยิ่งนัก

“ไม่ผิดหรอก เธอทำตามหน้าที่” โซฟีปลอบ แต่รัศมีแซกลับอ้าอึ้ง ก่อนจะสารภาพเสียงอ่อยว่า

“ฉันไม่ได้ทำตามหน้าที่ ฉันพลังมือคร่ำชีวิตเธอ ทั้งๆ ที่เธอยังไม่ถึงฆาต”

พอรัศมีแซพูดจบเท่านั้นแหละ โซฟีก็เบิกตาโพลง

“หา! อะไรวะ” เธออุทานเสียงดังมาก ดังจนยมทูตรัศมีแขเองก็พลอยตกใจไปด้วย

“ฉันไม่ได้ตั้งใจฆ่าเธอ ดวงเธอยังไม่ถึงฆาต ด้วยเหตุนี้ฉันจึงไล่ตามวิญญาณเธอมาเพื่อ...”

ยังไม่ทันที่ยมทูตรัศมีแขจะอธิบายจบ พระแม่อุมาเทวีก็แปลงร่างเป็นพระแม่อลิสงขึ้นมาจากเตียงแล้วกระโจนเข้าใส่ยมทูตรัศมีแขโดยไม่เกรงกลัวสิ่งใด รัศมีแขปล่อยให้โซฟีตบตีจนสาแก่ใจ จนกระทั่งเจ้าตัวหุตุลงไปในร่องให้กับพื้น

สิ่งแรกที่โซฟีคิดถึงหลังจากที่รู้ว่าตัวเองตายแล้วก็คือแม่ แม่จะอยู่ได้อย่างไรหากไม่มีเธอ ทุกวันนี้เธอทำงานหนัก ไม่เลือกงาน ไม่ว่างานจะหนักจะเบาสักแค่ไหนก็เพื่อแม่ แม่มีเธอคนเดียวเท่านั้น

“ฉันตายแล้วจริงๆ โซใหม่” โซฟีรำพึงรำพัน

“โซ่ ฉันขอโทษนะ” รัศมีแขพูดเสียงอ่อย พลังลื้มตัวลงไปในข้างโซฟี

“แล้วนี่ เธอตามฉันมาเพื่อพาวิญญาณฉันไปนรกโซใหม่” โซฟีถาม

รัศมีแขส่ายหน้า “เปล่า ฉันตามเธอมาเพื่อ...” ยังไม่ทันที่รัศมีแขจะอธิบาย โซฟีก็พูดแทรกขึ้นมาว่า

“ฉันยังไม่ถึงที่ตายนี่นา ดวงวิญญาณฉันต้องเร่ร่อนต่อไปจนกว่าจะหมดอายุขัยโซใหม่” โซฟียังพูดไม่ทันจบ รัศมีแขก็แทรกขึ้นมาว่า

“เอเดาะ รู้ดีนัก! เดียวถ้าเธอพูดแทรกอีกที คราวนี้ตาฉันบังที่จะตบเธอ” รัศมีแขถลึงตาใส่ บ่งบอกว่าหมดความอดทนกับวิญญาณของโซฟีแล้ว โซฟีจึงยิ้มเหี้ยๆ

“เพื่อชดเชยความผิดที่ฉันทำ ฉันจึงอยากให้พรเธอสามข้อ เธอจะขออะไรก็ได้” รัศมีแขบอก

คราวนี้โซฟีตาโต ฉีกยิ้มจนหน้าบาน

“อ้าว แล้วทำไมไม่บอกตั้งแต่แรก” โซฟีต่อว่า

“ก็เธอพูดแทรกอยู่ตลอดเวลา จะให้ฉันบอกเธอตอนไหน” รัศมีแข

ค้อน โซฟียิ้ม

“ขอได้เลยไหม” โซฟีดีใจจนเนื้อเต้น

“เอาเลย เธอจะขออะไร”

“ขอให้รวย”

“ได้”

“ขอให้สวย”

“ได้”

“ขอให้ผู้ชายมารัก”

โซฟีรีบขอ พอรัศมีเข้าใจแบบนั้นก็หัวเราะเสียงดังมาก

“ขอไม่ให้เห็นผี”

“เกิน!” รัศมีแซะค้อน

“ฉันตัดข้อสามทิ้ง” โซฟีบอกด้วยความมั่นใจ จนรัศมีแซะหน้า

“เอเตาะ ไหนว่าไม่อยากตาย”

“ก็ไม่อยากตาย”

“แล้วทำไมไม่ร้องขอชีวิต” รัศมีแซะตรนทนไม่ได้จึงให้คำแนะนำ

“เออ จริงด้วย” โซฟียิ้มเห่ๆ อีกเช่นเคย

รัศมีเข้าใจเวลาโซฟีเพื่อตัดสติใจอีกครั้ง หญิงสาวครุ่นคิดอยู่นาน จนกระทั่งตัดสติใจได้แล้ว ข้อแรก เธอขอให้ตัวเองกลับมามีชีวิตอีกครั้ง ข้อสอง ขอให้เธอไม่เห็นผี ส่วนพรอีกข้อ รัศมีแซะจะเป็นฝ่ายหยิบยื่นให้เธอเอง แล้วแต่ความเหมาะสม โซฟีดีใจที่จะได้กลับมามีชีวิตอีกครั้ง

แต่การจะให้โซฟีกลับมามีชีวิตอีกครั้งไม่ได้ง่ายขนาดนั้น ยมทูตรัศมีแซะสร้างเงื่อนไขไว้ว่า

“เธอจะต้องถือเพศพรหมจรรย์ไปตลอดชีวิต ถ้าเธอนอนกับผู้ชายเมื่อไร อายุขัยของเธอจะหมดทันที ส่วนคนที่นอนกับเธอจะต้องกลายเป็นคนเห็นผี เรื่องนี้เป็นความลับ ห้ามบอกกับใคร ถ้ามีใครรู้เรื่องนี้ เธอจะกลับมามองเห็นผีอีกครั้ง ส่วนคนที่รู้ความลับเรื่องนี้จะต้องตายภายในเจ็ดวัน”

๒

ผู้ชายบางคนน่ารัก แต่เขาไม่ใช่ของเรา

โซฟีค่อยๆ ลืมตาตื่นขึ้นมา ไม่รู้ว่ามานอนอยู่ที่นี้ได้อย่างไร เธอนอนอยู่ในโรงพยาบาล และอยู่ในห้องพิเศษ นี่เธอยังไม่ตาย!

หญิงสาวมองไปรอบๆ ห้อง สิ่งแรกที่เห็นคือใบหน้าหล่อเหลาของผู้ชายคนหนึ่งนอนหลับอยู่บนโซฟาที่ตั้งห่างจากเตียงของเธอไปราวสองเมตร เธอไม่รู้จักเขา ไม่เคยเห็นหน้าเขามาก่อน แล้วผู้ชายคนนี้เป็นใคร อย่าบอกนะว่ายมทูตให้โอกาสเธอฟื้นจากความตายไม่พอ ท่านยังแถมผู้มาให้อีกด้วย! แล้วความคิดพิเรนทร์ก็หยุดลง เมื่อชายหนุ่มคนดังกล่าวลืมตามองมายังเตียง ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินเข้ามาหา

“รู้สึกตัวแล้วเหรอ”

ไม่แน่ใจว่านั่นเป็นคำถามหรือว่าคำทักทาย เธอกำลังมึนงงจึงไม่ได้พูดอะไรออกไป เขากดปุ่มที่หัวเตียง แจ้งให้พยาบาลทราบว่าคนไข้ฟื้นแล้ว จากนั้นเขาก็หันมาทางเธอ

“คุณเป็นยังไงบ้าง”

คราวนี้รู้แล้วว่าเขถาม เพราะนัยน์ตาเขาจับจ้องมาที่เธอ เสียงหัวเราะ

ดวงตากลมโตแต่ดู ที่สำคัญ ไม่ยิ้ม ทำให้ความหล่อของเขาลดลงไปสามสิบเปอร์เซ็นต์

เขาไม่ใช่หมอ และเป็นใครก็ยังไม่รู้ ทำให้โซฟีไม่กล้าคุยด้วย แต่ถ้าจะให้ตอบจริงๆ เธอก็รู้ว่าเธอจะตอบคำถามนั้นยังไง ‘สบายดีค่ะ’ ก็ไม่ใช่เพราะเห็นๆ อยู่ว่าเธอไม่สบาย ‘ไม่เป็นไรค่ะ’ ก็ไม่ใช่อีกนั่นแหละ เพราะหัวและใบหน้าของเธอมีผ้าพันแผลพันไว้จนแน่นโดยรอบ เหลือเพียงลูกตาจมูก แล้วก็ปากเท่านั้น

“คุณโอเคไหม”

เขาถามอีกครั้ง น้ำเสียงดูอ่อนลง ไม่ดูเหมือนเมื่อครู่ เธอจึงใส่คะแนนความหล่อของเขาเพิ่มเข้าไปอีกห้าเปอร์เซ็นต์

“ไม่โอเคค่ะ ฉันอยากนั่ง”

เธออยากจะถูกขึ้นนั่ง แต่ดูเหมือนว่าร่างกายจะไม่ค่อยเอื้ออำนวย เรี่ยวแรงหายไปหมดสิ้น

“ผมช่วย” เขาบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ไม่บ่งบอกความรู้สึกใด เธอพยักหน้า ชายหนุ่มจึงเดินไปกดปุ่มปรับระดับเตียงให้ชัน ก่อนเดินเข้ามาใกล้ แล้วช่วยพยุงจัดทำให้เธอนั่งได้สบายขึ้น

ทันทีที่เขาเดินเข้ามาใกล้ โซฟีได้กลิ่นหอมจางๆ คล้ายกลิ่นมะลิจากตัวเขา หล่อไม่พอ ตัวยังหอมอีก คะแนนของเขาจึงถูกเติมเข้าไปอีกห้าเปอร์เซ็นต์จนครบแปดสิบ นี่ถ้าเต็มร้อยเมื่อไร เธอจะขอเขาแต่งงานทันที

เมื่อช่วยพยุงเธอให้นั่งได้สบายแล้ว เขาก็มายืนอยู่ข้างๆ เติง

“น้ำ”

เธอทำตัวไม่ถูกจึงเงยหน้าทำตามสไตลิ่งนางเอกในนิยายที่เคยอ่าน ฟันขึ้นมาต้องขอน้ำดื่มก่อนเป็นลำดับแรก เขาเดินไปรินน้ำใส่แก้วเสียบหลอด แล้วมายืนให้ตรงหน้าหญิงสาว

โซฟีกำลังจะยื่นมือออกไปรับแก้วน้ำนั้น แต่ทำไมแขนมันถึงยกยาก ยกเย็นขนาดนี้ บุรุษผู้นั้นจึงจำเป็นต้องยกแก้วน้ำเข้ามาใกล้ แล้วจับหลอด

มาป้อนให้ถึงปาก เธอค่อยๆ ก้มลงไปดูด แต่ลำคอที่แห้งผากทำให้รู้สึก เหมือนว่าไม่มีน้ำผ่านเข้ามาเลย ทั้งๆ ที่ดูดจนเกือบจะหมดแก้ว กำลังจะ ขอน้ำเขาเพิ่ม ประตู่ห้องก็เปิดออกเสียงก่อน

“โมก...ทำอะไรนะ”

เสียงหวานแหลมของผู้หญิงคนหนึ่งทำให้โซฟีไม่ร้องขอความช่วยเหลือ เจ้าของเสียงที่เป็นคนเปิดประตู่เดินเข้ามาแต่งตัวสวยมาก ใบหน้า เคลือบไปด้วยเครื่องสำอางโทนสีน้ำตาลอ่อนทำให้ดูสวยหวานเหมือนใบหน้า เจ้าหญิงแห่งเมืองโบราณ เสื้อผ้าที่สวมใส่เรียบหรูและดูมีราคาเหมือนนาง-แบบที่หลุดออกมาจากนิตยสาร

โซฟีรู้สึกสะดุดตาผู้หญิงคนนี้นัก เหมือนเคยเจอที่ไหนมาก่อน แล้ว เธอก็นึกได้

ใช่แล้ว! เธอคือรุ้งพรรณราย นางแบบแถวหน้าของโทมาฮอว์ค!

ความสวย ความสง่างามของนางถูกลดทอนด้วยสายตาและน้ำเสียง ทันที ชายหนุ่มตรงหน้าดูอึดอัด โซฟีเองก็นึกจูน ไม่ได้อินโนเซนต์ถึงขนาด ไม่รู้ว่าประโยคที่นางใช้ถามนั้นมันแปลว่าอะไร

หึ! สรุปลั้นๆ ง่ายๆ ว่าเจ้าหล่อนกำลังหึง นางคงเป็นแฟนผู้ชาย คนนี้ และเข้ามาเห็นเขาป้อนน้ำให้เธอจึงเกิดอาการวิตกจริต

โซฟีรู้สึกขัน ผู้หญิงตรงหน้าคิดอะไรอยู่เธอ อย่างบอกนะว่าคิดไป ไกลสุดขอบจักรวาล เธอจะตายมิตายแหล่ อยู่ในสภาพทุเรศทุรังขนาดนี้ อีกอย่าง เธอกับผู้ชายคนนี้เพิ่งรู้จักกัน จะไปเล่นจู้จี้กันได้ยังไง อุบาห์! ว่าแต่...เจ้าหล่อนคิดแบบนี้ หรือเธอคิดไปเองกันแน่นะ

เธอร้องขอน้ำจากผู้ชายที่ยืนถือแก้วอยู่ตรงหน้า เขาทำท่าจะเดินไป รินน้ำให้ แต่ถูกรุ้งพรรณรายยื้อแขนไว้เสียก่อน

“โมกคะ รุ้งบอกแล้วไงว่าให้จ้างพยาบาลมาดูแลสักคน โมกจะได้ ไม่ต้องมาทำอะไรแบบนี้”

ชายหนุ่มหันกลับไปมองหน้าแฟนสาว ก่อนจะพูดเสียงทุ้มว่า

“เราเป็นคนทำให้เขาเจ็บ เราควรจะเป็นฝ่ายดูแลเขานะ”

น้ำเสียงที่พูดกับแฟนสาวหนุ่มนวล อ่อนโยน ไม่แข็งกระด้างเหมือนที่พูดกับเธอ จนโซฟีห่มั่นไส้

‘หมอนี้มีเสียงสอง’

“ก็ไม่ได้หมายความว่าเราทอดทิ้งเขาอะนะ เพียงแต่เราจะได้ไปทำงานหาเงินมาให้เขารักษาตัว ไม่ต้องมาเสียเวลาอยู่โรงพยาบาลนี่ นี่ก็มานอนผ้าเขาทั้งคืนแล้ว เสียงานเสียการ จ้างพยาบาลพิเศษมาช่วยดูแล พยาบาลน่าจะดูแลเขาได้ดีกว่าเรานะคะ ที่สำคัญ พยาบาลจะได้มีรายได้ด้วยไงคะ”

เดี๋ยวก่อน นี่นางเห็นเธอเป็นพระอริสฺฐพระบุณหรือไง ถึงได้พูดจาทำร้ายความรู้สึกกันซึ่งๆ หน้าขนาดนี้ ตั้งแต่เกิดมา โซฟีไม่เคยเจอใครที่พูดจาได้แย่นางนี้นักมาก่อน เคยเห็นแต่นางร้ายที่อยู่เ็นละครทีวี แต่นางมาอยู่ในชีวิตจริง โซฟีเลยเลือดขึ้นหน้า

“ขอโทษนะคะ คุณทั้งสองเป็นใคร แล้วมายุ่งอะไรกับชีวิตฉัน”

คำถามของโซฟีทำให้ทั้งสองคนหยุดพูด แล้วหันมามองเธอเป็นจุดเดียวกัน

“ผมเป็นคนขับรถชนคุณครับ”

คำบอกเล่าของชายหนุ่มทำให้โซฟีค่อยๆ ปะติดปะต่อเหตุการณ์

“คุณหมดสติไป ผมจึงเรียกรถพยาบาลมาส่งคุณที่นี่”

เขาพูดต่อ เธอกำลังจะเอ่ยขอบคุณ แต่...

“พวกสิบแปดมงกุฎ” รุ่งพรรณรายเอ่ยขึ้นมาลอยๆ

“หมายความว่ายังไง” โซฟีงง อยู่ดีๆ ก็ถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกหลอกลวง

ลวง

“คุณทำอะไร อย่าคิดว่าฉันไม่รู้” คำพูดเน้นเสียงของรุ่งพรรณรายทำให้โซฟีกลืนคำขอบคุณลงไปในคอ

“คุณต้องการอะไรกันแน่” น้ำเสียงรุ่งพรรณรายไม่เป็นมิตร จนโซฟีสับสน

“ฉันไม่...” เธอพูดได้แค่นั้น ยังไม่ทันจะพูดออกไปว่า ‘ฉันไม่ได้ทำอย่างนั้น’ ก็ถูกรุ้งพรรณรายพูดแทรกขึ้นมาว่า

“ทำไมหากินกันง่ายขนาดนี้”

โซฟีรู้สึกเหมือนถูกเหยียดหยามกันซึ่งๆ หน้า

“ฉันไม่ได้มีเจตนาอย่างที่คุณคิด”

เธอพูดเสียงแข็ง พยายามจะอธิบาย แต่หาจังหวะพูดไม่ได้

“ภาพกล้องหน้ารถเห็นชัดว่าคุณถลาเข้ามาหารถในระยะกระชั้นชิดแบบนั้น จะไม่ให้ฉันคิดแบบนั้นได้ยังไง” รุ้งพรรณรายต่อว่าไม่หยุด

“รุ้ง...” ชายหนุ่มปรัมแพนสาว

“ก็มันจริงนี่ละ จู่ๆ ก็วิ่งพรวดพราดออกมากลางถนน ถ้าไม่คิดว่าตั้งใจเพื่อเรียกร้องค่าเสียหาย แล้วจะทำไม หรือคุณอยากฆ่าตัวตาย” น้ำเสียงของคนพูดบ่งบอกอารมณ์เกลียดชังออกมาอย่างเต็มที่

โซฟีย้อนความทรงจำในหัวทันที ตอนนั้นยมทูตรัศมีเขตั้งใจจะถีบศรีเบลล่า นางแบบวาวหิวเบอร์ตันๆ ของนิตยสารโรห์นอส แต่เธอดันไปขวางจึงถูกลูกหลงแทน เหตุการณ์บานปลายจนเธอต้องตาย แล้วยมทูตก็รู้สึกผิด จึงต้องตามมาให้พรเพื่อไถ่โทษในสิ่งที่ตัวเองเลินเล่อ

เขาไม่ผิด และเธอก็ไม่คิดว่าตัวเองทำผิด ทั้งหมดนี้มันเป็นอุบัติเหตุ ครั้นจะบอกว่ารัศมีเขเป็นคนทำ แล้วใครกันจะเชื่อ ในเมื่อทั้งสองคนนั้นมองไม่เห็นร่างของยมทูต เมื่อหาเหตุผลมาอธิบายไม่ได้ รุ้งพรรณรายสมควรที่จะโกรธ โซฟีจึงได้แต่เสียบเหมือนยอมรับผิด

“ฉันขอโทษที่ทำให้คุณทั้งสองคนเดือดร้อน” เสียงของโซฟีแหบเครือ เธอเสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงๆ พวกเขาทั้งสองต้องพลอยมาเดือดร้อนไปด้วย

ยิ่งได้ยินว่าเขามาอนเฝ้าเธอทั้งคืน เธอยิ่งรู้สึกไม่ดี แต่ความรู้สึกไม่ดีตั้งว่าถูกกระชากทิ้งด้วยคำถามของหญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้า

“คุณจะเรียกค่าเสียหายเท่าไร” รุ้งพรรณรายเข้าประเด็น

โซฟีพูดไม่ออก เธอไม่ได้เตรียมตัวเพื่อจะมารับสถานการณ์นี้

“เอาเป็นว่าฉันพินแล้ว และปลอดภัยแล้ว คุณไม่ต้องรับผิดชอบอะไร
ทั้งนั้น ฉันผิดเอง ฉันรับผิดชอบตัวเองได้”

พูดออกไปแล้วก็อยากกัดลิ้นตัวเอง ลำพังเงินเดือนแต่ละเดือนแทบ
จะไม่พอใช้ แล้วนี่...เธอเหลือบเห็นชื่อโรงพยาบาลที่สกรีนบนเสื้อกับหมอน
แล้วก็ใจหาย เป็นโรงพยาบาลเอกชนที่ขึ้นชื่อว่าแพงติดระดับท็อปเทนของ
ประเทศ เธอจะมีปัญหาหาเงินมาเป็นค่ารักษาจริงๆ หรือ

“คุณแน่ใจนะว่าจะไม่ดำเนินคดีกับพวกเรา” น้ำเสียงของรุ่งพรรณราย
อ่อนลง เห็นได้ชัดว่าความโกรธของเธอได้ลดลงไปด้วย

“ค่ะ คุณสองคนสบายใจได้” โซฟีบอก

“ขอบคุณนะค่ะที่ช่วยพาฉันมาส่งโรงพยาบาล ต่อจากนี้พวกคุณไม่
ต้องมาดูแลฉันแล้ว ขอโทษด้วยนะค่ะที่ทำให้คุณสองคนเดือดร้อน” โซฟีรีบ
สรุป เพื่อยุติปัญหาที่เกิดขึ้น

“ผมเองก็มีส่วนผิด ผมขับรถประมาทด้วย”

เป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินน้ำเสียงอบอุ่นของโมก อยากให้คะแนนเขา
เต็มร้อย แต่ไม่มีประโยชน์ ต่อให้เขาได้คะแนนเต็มร้อย เธอก็ไม่อยากจะ
คนมีเจ้าของแล้วหรอคะ

“ไม่มีใครผิดหรอกค่ะ มันเป็นอุบัติเหตุ” ถึงอย่างไรโซฟีก็ไม่อยาก
ทำให้เขารู้สึกไม่ดี

“จะให้เขาช่วยตามญาติให้ไหมครับ” โมกเอ่ยถามอย่างมีน้ำใจ

คำถามของชายหนุ่มแทบจะทำให้โซฟีน้ำตาแตก...ญาติเธอ เธอ
คิดถึงแม่ ถ้าแม่รู้ว่าเธอประสบอุบัติเหตุ ท่านคงไม่สบายใจ เธอไม่อยากให้
แม่เดือดร้อน ทางออกที่ดีก็คือ...

“ฉันไม่มีญาติค่ะ” เธอบอกพลางล้มตัวลงนอน ก่อนจะหลับตาเพื่อ
ตัดบทสนทนา

“ไปกันเถอะค่ะ เธอคงอยากพักผ่อนแล้ว”

เธอได้ยินเสียงของรุ้งพรรณราย

“แต่ผมอยากอยู่...” ประโยคของชายหนุ่มขาดอยู่แค่นั้น เพราะรุ้ง-พรรณรายพูดแทรกขึ้นมาว่า

“ไม่ได้ยินหรือคะ เธอบอกว่าดูแลตัวเองได้ เราไม่ต้องไปรับผิดชอบอะไรในชีวิตเธอ”

“แต่...”

“ไม่มีแต่แค่โมก อย่าลืมนะ วันนี้คุณต้องไปงานศพโหมม...”

โซฟีสะดุดกับชื่อคนตาย แต่พอรุ้งพรรณรายพูดต่อไปว่า

“เดี๋ยวคุณต้องเตรียมตัวให้สัมภาษณ์นักข่าวด้วย”

...ความสนใจของเธอก็ถูกลืม

หลังรุ้งพรรณรายรายงานตารางงานของชายหนุ่มจบ ความเงียบก็เข้ามาปกคลุมชั่วขณะ จนกระทั่ง...

“หายเร็วๆ นะครับ”

โซฟีได้ยินชายหนุ่มพูดขึ้น เป็นน้ำเสียงที่ฟังแล้วอบอุ่นและเป็นมิตร หลังจากนั้นไม่กี่นาทีก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนทั้งคู่เดินไปเปิดประตูห้องแล้วจากไป

หญิงสาวถอนหายใจออกมาเบาๆ เธอลืมหาดขึ้น พื้นที่ภายในห้องไม่ใหญ่มากนัก แต่กลับรู้สึกกว้างขวาง หดหู่ เรื่องของเขาทั้งสองจบลงแล้ว แต่เรื่องของเธอยังอยู่ ยังไม่รู้ว่าจะหาเงินมาจ่ายค่ารักษาได้อย่างไร เธอจะต้องไปทำงาน แต่ตอนนี้เธอขาดงาน อย่างว่าแต่ค่าใช้จ่ายในการรักษาตัวเอง แม้แต่เงินที่เธอจะต้องส่งไปให้แม่ใช้ทุกเดือนก็ยังไม่มียกย

หลังจากโมกและรุ้งพรรณรายกลับไปแล้ว หมอและพยาบาลก็เข้ามาตรวจอาการโซฟี หมอบอกว่าเธอปลอดภัย แต่อาจจะต้องนอนพักฟื้นสักระยะหนึ่งก่อน ที่น่าเป็นห่วงคือบาดแผลบนใบหน้าตอนที่เธอล้มลงไปแล้ว หน้าครูดกับพื้นซีเมนต์

โซฟีใจเสีย ได้แต่คิดไปเองว่าคงไม่เป็นอะไรมาก แผลคงเล็กน้อย และการมีชีวิตอยู่ อยู่เพื่อ...ใครบางคน มันสำคัญมากกว่ารูปร่างหน้าตา เธอขอให้พยาบาลช่วยทำเรื่องย้ายออกจากห้องพิเศษไปอยู่ห้องรวม อีกทั้งให้ติดต่อกับฝ่ายการเงินเพื่อขอดูตัวเลขของค่ารักษาพยาบาล แล้วเธอก็ต้องแปลกใจเมื่อฝ่ายการเงินแจ้งให้ทราบว่าค่ารักษาพยาบาลถูกเคลียร์โดยเจ้าของโซฟีชื่อ โหมก รัญญิการ์

คงเป็นเขา ผู้ชายที่เธอตัดสินใจให้หนึ่งร้อยคะแนนเต็ม เธอรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณผู้ชายคนนี้

เขาอาจจะรู้สึกผิด แต่เธอรู้ว่าเขาไม่ใช่คนผิด ค็นั้นเขาจ้างพยาบาลพิเศษมาอยู่เป็นเพื่อนเธอ หมอบอกให้เธอพักผ่อนเพื่อรอดูอาการและรักษาแผลที่ใบหน้าอีกหนึ่งสัปดาห์

แม้โซฟีจะอยากออกจากโรงพยาบาลให้เร็วที่สุดเพื่อกลับไปทำงานหาเงิน แต่เมื่อสภาพร่างกายไม่เอื้ออำนวย เธอก็ไม่สามารถทำอะไรได้

เขา...ผู้ชายคนนั้นหายไปจากชีวิตของเธอ เช่นเดียวกับนางแบบสาวคนนั้น

เธอคิดว่าคงไม่มีโอกาสที่จะได้เจอกันอีกแล้ว แต่เขาก็ทำให้เธอประหลาดใจ เมื่อชายหนุ่มหวนกลับมาที่โรงพยาบาลอีกครั้งในวันที่หมออนุญาตให้โซฟีกลับบ้านได้

ทันทีที่เห็นหน้าเขาตอนที่เปิดประตูเข้ามา จู่ๆ ก็รู้สึกอบอุ่น

“ผมมารับกลับบ้าน” เขาบอก

เธอรู้สึกตื่นตากับคำบอกเล่านั้น บรรยายไม่ถูกว่าอบอุ่นเพียงไหน ชีวิตที่สูญเสียโดยลำพังมาตั้งแต่ไหนแต่ไร พอมีคนมาห่วงใยจึงรู้สึกพิเศษ

เขาทำตามหน้าที่ คงไม่ได้รู้สึกอะไร และเธอก็ไม่ควรคิดอะไรไปไกลกว่านี้

“ฉันกลับเองได้ค่ะ” เธอบอกปฏิเสธกลายเป็นๆ ไม่อยากจะสร้างความยุ่งยากลำบากใจให้เขา ไม่อยากให้เขารู้สึกผิดในสิ่งที่ไม่ได้ตั้งใจทำ ที่สำคัญ

คนของเขาอาจจะไม่พอใจ

“ไม่เป็นไรครับ ให้ผมช่วยเหลือคุณบ้าง เล็กๆ น้อยๆ ก็ยังดี” เขายัง
คือ

เธอจึงหมดหนทางที่จะต่อต้าน คิดว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้รับความ
ช่วยเหลือจากเขา หลังจากนั้นระหว่างเขากับเธอก็จะกลายเป็นคนแปลกหน้า
ต่อกัน

เขายังคงออกค่ารักษาพยาบาลให้เหมือนเดิม

หมอบอกว่าสิ่งที่ต้องทำหลังจากออกจากโรงพยาบาลแล้วก็ต้องมาล้าง
แผลที่หน้าทุกวัน ตั้งแต่อยู่ที่โรงพยาบาลมาร่วมสัปดาห์ เธอยังไม่เคยเห็น
หน้าตัวเองเลยสักครั้ง

จนกระทั่งวันนี้ วันที่พยาบาลมาล้างแผลให้ โซฟีขอกระจกเงาเพื่อ
ส่องดูแผลที่หน้าตัวเอง แล้วสิ่งที่สะท้อนอยู่ในกระจกที่อยู่ใต้มือทำให้หัวใจ
ของหญิงสาวเป็นอัมพาตกะทันหัน

ใบหน้าที่เคยเรียบเนียน ดวงตากลมโตได้คิ้วโค้งงอ รับกับจมูกโด่ง
ที่วางอยู่เหนือปากรูปกระชับ บัดนี้เหมือนมีเนื้อสับราดซอสมะเขือเทศมาแปะ
ไว้บนแก้ม หนึ่งตาถูกรั้งลงมาหนึ่งข้าง ริมฝีปากบวมเป่ง ทำให้ความสมดุล
ของใบหน้าบิดเบี้ยว โซฟีไม่ได้กรีดร้อง ไม่ได้เอะอะโวยวาย แต่น้ำตาของ
เธอค่อยๆ กลิ้งออกจากดวงตากลมใสเป็นหยดน้ำ

แผลใหญ่กว่าที่คิด และคงเป็นแผลในใจ อยู่กับเธอนับจากนี้ไป
จนกว่าชีวิตจะหาไม่

โซฟีเบือนหน้าออกจากกระจกเงา เธอส่งคืนให้แก่พยาบาล ภายใน
ห้องเงียบกริบ ไม่มีแม้เสียงของลมหายใจ หญิงสาวบอกให้พยาบาลพันแผล
ให้ ก่อนจะหันไปสบตาด้วยความเศร้าที่อยู่ในดวงตาของชายหนุ่ม

“ผมขอโทษ” เขาเอ่ยขึ้น “ผมยินดีจะออกค่าทำัลยกรรมให้คุณนะ”
เขาบอกอีก

หญิงสาวตกตะลึงกับสิ่งที่เขาเอ่ย เป็นอีกครั้งที่เธอเห็นความจริงใจ

ของชายหนุ่ม

แทนที่จะดีใจ เธอกลับรู้สึกแย่ แย่ที่ทำให้โมกต้องมารับผิดชอบกับ
สิ่งที่เขาต้องมารับเคราะห์จากอุบัติเหตุในครั้งนี้ แม้เขาจะรวย แต่เธอก็ไม่มี
สิทธิ์ที่จะไปเบียดเบียน ถ้าจะมีใครสักคนที่ต้องรับผิดชอบในเรื่องนี้ คนคน
นั้นก็คืออรัศมีแน่!

๓

ความเศร้ากำลังจะผ่านไป ความรักกำลังจะผ่านมา

ตอนที่เขากำลังขับรถอยู่นั้น จู่ๆ ก็มีหญิงสาววิ่งพรวดพราดตัดหน้ารถตู้ที่จอดอยู่ข้างทางออกมากลางถนน ทำให้เขาเหยียบเบรกไม่ทัน เป็นผลให้รถยนต์ของเขาพุ่งชนร่างของหญิงสาวเข้าอย่างจัง

โซฟีเป็นพวกมิจฉาชีพ!

โมกคิดแบบนั้น เขาคิดว่าเธอยอมเสี่ยงชีวิตเพื่อเรียกร้องเงินจากเขา แต่เธอคงประเมินสถานการณ์ผิดไป จึงเกิดเรื่องราวเกินเลยไปถึงขนาดนี้

แต่...หลังจากที่เธอฟื้น โมกได้คุยกับเธอเป็นครั้งแรก ความคิดของเขาเปลี่ยนไป

ถ้าโซฟีเป็นนักต้มตุ๋น เธอก็เป็นนักต้มตุ๋นมืออาชีพ ที่แสดงได้เนียนจนเขาจับไม่ได้

โมกตั้งใจจะออกค่ารักษาพยาบาลให้อยู่แล้ว และจะมอบค่าทำขวัญให้เธอเพื่อใช้เป็นทุนในการหยุดงานและต้องขาดงานต่อเนื่องเพื่อรักษาตัว นอกจากนี้เขายังจะแสดงน้ำใจเป็นครั้งสุดท้ายด้วยการมารับเธอออกจากโรงพยาบาลแล้วพากลับไปส่งที่บ้าน แต่พอรู้ว่าเธอเสียโฉม เขาก็สงสารเธอ

จับใจ

เธอไม่ได้ร้องขออะไรจากเขา แม้ว่าเขาจะยื่นมือเข้าไปช่วยด้วยการออกค่าใช้จ่ายในการทำการศัลยกรรมให้ก็ตาม แต่เธอก็ปฏิเสธโดยไม่ลังเล และสิ่งนี้เองที่ทำให้เขามั่นใจว่าเธอไม่ใช่มีจลาชีพ

ส่วนการที่หญิงสาวไม่แจ้งความเอาเรื่องเขานั้น ทำให้เขารู้สึกเหมือนมีอะไรติดค้างกับเธออยู่ สิ่งทีติดค้างที่วุ่นนี้เปรียบเสมือนห่วงโซ่เล็กๆ ที่คล้องเขากับเธอไว้ไม่ให้หลุดไปจากกัน โหมกจึงคิดว่าถ้ามีทางไหนที่เขาจะตอบแทนน้ำใจอันดีงามของเธอได้ เขาจะทำ

การมารับเธอออกจากโรงพยาบาลเพื่อกลับไปส่งที่บ้าน ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่เขายากทำเพื่อตอบแทนเธอ

ตอนบอกโซฟีว่าเขาอาสาไปส่งถึงที่บ้าน หญิงสาวปฏิเสธ

‘ให้ผมทำอะไรเพื่อคุณบ้างเถอะนะ แม้ว่ามันจะไม่ช่วยให้ความผิดของผมลดน้อยลง แต่มันทำให้ผมรู้สึกสบายใจได้บ้าง’ เหตุผลของเขาทำให้เธอยินยอมทำตามข้อเสนอ

ตอนที่ขึ้นไปยังบนรถยนต์ โซฟีบอกแคสตันที่ปลายทางเพื่อให้เขาขับรถไปส่งเท่านั้น ก่อนหยิบโทรศัพท์มือถือที่ทางโรงพยาบาลส่งคืนให้มาเปิดเครื่อง เสียงสัญญาณข้อความเข้าดังรัว ถ้าไม่ใช่เฟซบุ๊กก็น่าจะเป็นข้อความทางไลน์หรือทางอื่น หญิงสาวเปิดอ่าน โหมกชำเลื่องมองหญิงสาวสังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่าง

“ฉันขอคุยโทรศัพท์ได้ไหมคะ จะรบกวนคุณไหม” เธอหันมาขออนุญาต

“เชิญครับ” เขาบอก

เธอเริ่มโทร. หาใครสักคน แม้ว่าเขาจะทำตัวราวอากาศธาตุ แต่ระยะห่างแค่นั้น เสียงที่เล็ดลอดออกมาจากคู่สนทนาที่ปลายสายทำให้เขาจับใจความได้ว่าเธอถูกไล่ออกจากงาน โทษฐานหยุดงานติดต่อกันหลายวันโดยไม่ลา แม้ว่าเธอจะบอกเหตุผลยังไง อ่อนหวานยังไง ทางผู้จ้างก็ปฏิเสธจะรับ

เธอเข้าทำงานต่อ แถมยังหักค่าแรงที่เธอสมควรจะได้ โทษฐานที่หญิงสาว
ทำผิดสัญญาว่าจ้างกับทางบริษัท เมื่อวางสายเธอนั่งซึมมาตลอดทาง

โมกไม่ชอบบรรยากาศห่อหุ้มแบบนี้ จึงยื่นมือไปหยิบซองสีขาวที่ใส่ไว้
ข้างประตูรถ ก่อนยื่นให้หญิงสาว เธอรับไปอย่างงงๆ และเมื่อเปิดออกดู
เธอก็รีบส่งมันคืน

“ฉันคงรับไว้ไม่ได้ค่ะ แคะฉันก็ทำให้คุณยุ่งยากแล้ว” เธอบอก

“แต่มันเป็นสิ่งที่คุณควรจะได้ นะครับ คุณไม่แจ้งความเอาผิดผม คุณ
ต้องมาเสียเวลาเพราะผม ที่สำคัญใบหน้าคุณ...” โมกหยุดพูดแค่นั้น เขาไม่
อยากพูดต่อ เพราะเป็นเรื่องสะเทือนใจทั้งเขาและเธอ เหมือนมีความเจ็บ
มาคั่นบทสนทนาระหว่างกัน จนกระทั่ง

“...แต่ฉันยังไม่ยอมไป ถ้าคุณเดือดร้อน และต้องการความช่วยเหลือ
หลังจากนี้ ผมยินดีจะช่วยเหลือ” โมกหาเรื่องมาพูดต่อเพื่อทำลายความเจ็บ
และทำลายความอึดอัดระหว่างกัน

“แต่...”

“ไม่มีแต่ครับ ถ้าคุณให้อภัยผมจริง ผมอยากให้คุณรับไว้ อย่างน้อย
เงินจำนวนนี้จะช่วยให้คุณไม่ลำบากไปสักระยะ” โมกพูดเป็นนัย เพราะเขา
ได้ยื่นปัญหาที่เกิดขึ้นกับหญิงสาวเมื่อครู่ คิดว่าคงต้องใช้เวล่อีกสักระยะ
เธอถึงจะไปทำงานได้ และไม่ได้หมายความว่า เมื่อเธอหายแล้ว เธอจะหา
งานได้ทันที เงินจำนวนนี้จึงมีความหมายต่อชีวิตเธอแน่ๆ

โซฟีมองหน้าเขา เหมือนเธอจะพูดอะไรสักอย่าง แต่เธอก็ไม่ได้พูด
ขณะนั้นรถติดไฟแดง โมกมองไปยังรถเฟอร์รารีสีแดงติดฟิล์มใสที่จอดอยู่
ข้างหน้า มองทะลุกระจกเข้าไป เขาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งกำลังหัวร่อต่อกระซิก
กับชายหนุ่มผู้เป็นคนขับ กิริยาแบบนั้น ท่าที่แบบนั้นแสดงให้เห็นถึงความ
สนิทสนมที่ไม่ต้องมีใครบอกก็รู้ว่าทั้งสองน่าจะเป็นคู่รักกัน โมกใจหายวาบ
เขาคงจะไม่รู้สึกละอายใจ หากผู้หญิงที่เขาเห็นไม่ใช่รัฐพรณรายที่เขาเอ่ยปาก
ชวนมารับโซฟี แต่เธอปฏิเสธ บอกว่าไม่ค่อยสบาย อยากนอนพักผ่อนตาม

ลำพัง ไม่ต้องการให้ใครรบกวน

แล้วผู้หญิงคนที่เขาเห็นอยู่นี้เป็นใครกัน

โมกหิบบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดเบอร์รู้งพรณรายเพื่อโทร. ออกหญิงสาวคนที่เขาเห็นหิบบโทรศัพท์ขึ้นมาดู ก่อนวางลง แล้วหันไปหยอกล้อกับคนข้างต่อ

นี่มันอะไรกัน!

พอโมกให้เงินเธอแล้ว เขาก็เฝ้ายามขี้นมาตลอดทาง จนกระทั่งเขาขับรถมาถึงโซฟี่ถึงที่พักที่เป็นอะพาร์ตเมนต์เก่าๆ ลีซัน เขาถามถึงห้องพัก เธอบอกว่าอยู่ชั้นสอง เขาจะไปส่งเธอถึงบนห้อง แต่หญิงสาวยืนยันว่าเดินเข้าไปเองได้ ไม่อยากรบกวนเขามากกว่านี้ ทั้งคู่จึงจากลากัน

ก่อนจะแยกจากกัน เธอยืมให้เขา เขายืมตอบ แต่ดูเหมือนว่ารอยยิ้มของเขาจะแปลกๆ ไป มันมีความเศร้าเจือปนอยู่ในนั้น

โมกไม่รู้หรอกว่าเธอไม่อยากได้รับความช่วยเหลือจากเขาจริงๆ เพราะโซฟี่รู้อยู่เต็มอกว่าเขาไม่ใช่คนผิด ดังนั้น เธอจะ让他มารับผิดชอบทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเธอได้อย่างไร แค่อำนาจพยาบาล ค่าห้องพิเศษ ค่าจ้างพยาบาลพิเศษก็มากเกินไปแล้ว เธอตั้งใจไว้ว่า เมื่อหาเงินได้แล้ว เธอจะนำเงินที่เขาออกค่ารักษาพยาบาลทั้งหมดไปคืนเขา

เธอรู้ว่าโมกเป็นใคร อยู่ที่ไหน เพราะขอประวัติการรักษาและขอประวัติคนที่จ่ายค่ารักษาพยาบาลจากฝ่ายการเงินของโรงพยาบาล

เมื่อขึ้นมายู่บนชั้นสอง โซฟี่กำลังจะไขกุญแจเข้าไปในห้อง แต่ปรากฏว่าสายยืมแม่กุญแจที่เธอไม่คุ้นตาคงแล้ว และเมื่อเงยหน้ามองไปที่ประตู ก็พบกระดาษเขียนโน้ตสั้นๆ ติดไว้ว่า

‘ช่วยชำระค่าห้องที่ค้างแล้วเชิญย้ายออกด่วน จะมีผู้เช่าคนใหม่มาอยู่ต่อในอาทิตย์หน้า’

โซฟี่เข่าอ่อน หลุดลงนั่งอยู่หน้าห้อง

ตอนนี้เธอตกงาน ไม่มีเงิน แถมยังจะไม่มีที่ซุกหัวนอน

โซฟีนั่งชันเข่า ยกมือทั้งสองขึ้นมาปิดหน้า แล้วค่อยๆ ปล่อยให้น้ำตาไหลออกมา ในตอนนั้นมีมือของใครคนหนึ่งมาวางบนบ่า เมื่อหญิงสาวยกมือออกจากหน้า มองผ่านม่านน้ำตาออกไป เธอก็แปลกใจเมื่อพบว่า เป็นเขา

โมก รัญญิก

“คุณลืมไว้” เขาบอกเธอ พร้อมยื่นซองสีขาวให้ ซองที่โซฟีตั้งใจวางไว้บนเบาะรถเพื่อคืนให้เขา

“ผมเอามาคืน” เขาบอกพร้อมส่งยิ้มให้

“ไม่ได้ลืมค่ะ ฉันตั้งใจจะคืนคุณ” เธอบอก ไม่ยอมยื่นมือออกไปรับ เขาย่อตัวลงนั่งชันเข่าอยู่ตรงหน้า แล้วจ้องมองเธอ

“ตอนนี้คุณจำเป็นต้องใช้มัน” เขาบอกด้วยน้ำเสียงที่เจือไปด้วยความห่วงใย จนเธอรู้สึกอบอุ่น

“อย่างน้อย ถ้าคุณนำไปจ่ายค่าเช่าที่ค้าง คุณก็จะสามารถเข้าไปในห้องอีกครั้ง แล้วนำของของคุณออกมาได้” เขาให้เหตุผล

เธอมองหน้าเขา อยากได้เงินก็ใช่ แต่ไม่อยากให้ใครมาแบกรับภาระของเธอ ไม่อยากติดหนี้บุญคุณใคร

“ถ้ารู้สึกไม่สบายใจ คิดเสียว่าผมให้ยืม” เหมือนเขาจะรู้ว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ ทางออกของเขาไม่เลว แต่โซฟีก็ยังไม่สบายใจอยู่ดี

คนบ้า...ทำตัวเหมือนสิ้นเชื้อเลย คิดว่าตัวเองเป็นเฟิร์สช้อยล์หรือไง โซฟียิ้ม รู้สึกชอบคุณเขา ผู้ชายคนนี้เป็นคนจิตใจดี เธออยากยื่นมือไปรับซองเงินที่เขาส่งให้ แต่ก็ยังตะขิดตะขวงใจอยู่ เขาเองก็ต้องทำงาน ต้องเหน็ดเหนื่อยกว่าจะได้เงินมา จู่ๆ จะมาให้เธอยืม ยืมทุกๆ ที่เธอไม่มีหลักประกันอะไรให้เขาเชื่อใจ

แล้วหญิงสาวก็นึกขึ้นมาได้

“คุณมีงานให้ทำไหมคะ”

“ฉันทำอะไรก็ได้ค่ะ”

“ทำได้ทุกอย่าง”

“แล้วคุณก็ค่อยๆ หักค่าแรงฉัน”

“คุณทำงานอะไรคะ”

โซฟีรีวคำถาม ในคำถามมีความหวัง เธอจึงมองหน้าเขาเพื่อรอคอยคำตอบ

ชายหนุ่มทำหน้านิ่ง ไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ออกมาจนเธอใจเสีย
“คุณทำ...” เธอตั้งใจจะถามย้ำอีกครั้ง แต่เขาชิงพูดตัดบทขึ้นมาเสียก่อน

“ผมทำหนังสือไป”

โซฟีอ้าปากหวอ ตาโตเท่าไข่เป็ด ตกใจกับสิ่งที่ได้ยิน โดยไม่ทันสังเกตว่าชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงหน้ากำลังซ่อนยิ้ม ก่อนจะบอกเธอว่า
“ผมเป็นเจ้าของนิตยสารโทมัสฮอว์ค”

เมื่อรถยนต์แล่นผ่านประตูรั้วเข้าไป สายตาของโซฟีก็พบกับความร่มรื่นของต้นไม้ใบหญ้าที่เขียวขจีไปทั่วบริเวณ ห่างจากรั้วเข้าไปราวยี่สิบเมตรมีบ้านสองชั้นเหมือนกล่องกระจกใสสไตล์โมเดิร์นตั้งโดดเด่นอยู่ตรงใจกลางของพื้นที่ ถ้าไม่มีผ้าม่านสีน้ำตาลไหม้ดับบัง คงเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ข้างในบ้านหลังนั้นแน่ๆ

โซฟีเคยเห็นบ้านแบบนี้ในหนังในละคร ไม่คิดว่าชีวิตนี้เธอจะได้เห็นมันจริงๆ แถมยังได้มาอยู่ที่นี่

ใช่! เธอกำลังจะมาอยู่ที่นี่

ในฐานะคนรับใช้

โมกเป็นธุระจ่ายค่าห้องที่ค้างให้โซฟี หลังจากนั้นเธอต้องหาที่พักใหม่ และขนย้ายข้าวของออกจากห้องเช่า แต่เวลากะทันหันและเธอยังบาดเจ็บอยู่อย่างนี้จึงไม่สามารถทำอะไรได้เต็มที่ โมกจึงตัดสินใจกระทำบางอย่าง

‘ไปพักอยู่กับผมก่อนก็แล้วกัน’

ที่แรกโซฟีจะไม่ยอม เพราะเธอเกรงใจเขา แต่...

‘คุณจะได้เริ่มทำงานเลย’

พอเขาให้เหตุผลอย่างนี้แล้ว หญิงสาวซึ่งใจอยู่ครึ่งหนึ่งก็ตกปากรับคำ โมกจึงเป็นธุระจัดการทุกสิ่งทุกอย่างให้ แม้กระทั่งเรื่องการหารถมาขนย้ายทุกอย่างที่อยู่ในห้องพักของโซฟี

‘ฉันทำเองได้ค่ะ มีแค่เสื้อผ้าไม่กี่ชุด กับของใช้ไม่กี่อย่าง ไม่มีเฟอร์นิเจอร์เลย’

‘กลัวว่าผมจะหักค่าแรงเธอ อันนี้ถือว่าเป็นสวัสดิการพิเศษจากนายจ้างก็แล้วกัน’ เขาบอก

โซฟีรู้ว่าเขาพยายามหาเหตุผลข้างๆ คูๆ มาอ้างเพื่อทำให้เธอสบายใจ เพราะอยากขอให้เธอใช้เงินที่เกิดขึ้นจริงๆ หญิงสาวจึงยอมให้เขาจัดการหลายสิ่งหลายอย่างให้ เพื่อให้เขาได้ผ่อนคลายกับความรู้สึกผิดที่ติดค้าง

เมื่อเข้ามาในบ้าน โซฟีพบว่าความสูงของบ้านเท่ากับตึกสองชั้นครึ่ง มีชั้นลอยที่จัดไว้สำหรับห้องนอน ส่วนบริเวณห้องรับแขกใช้เฟอร์นิเจอร์จัดแยกเป็นโซนต่างๆ ทั้งห้องน้ำ ห้องอาหาร และห้องทำงาน ถ้ามองจากชั้นลอยลงมาจะเห็นทุกซอกทุกมุมของบ้าน โซฟีตื่นตาตื่นใจกับผนังห้องสีข้าว-โอ๊ตที่สุกเต็มที่เล่นสีกับเฟอร์นิเจอร์สีดำ แสงสีทองของดวงไฟทำให้ห้องดูมีเสน่ห์ ทุกอย่างออกแบบไว้อย่างลงตัว ผนังด้านที่ติดกับบันไดขึ้นไปบนห้องนอนเต็มไปด้วยภาพนางแบบเช็กซีที่ขึ้นปก ‘โทมัสฮอร์ค’ ทำให้โซฟีอดคิดถึงสรีระแห่งนิตยสารไรท์นอสไม่ได้ แม้ว่าโทมัสฮอร์คจะมีกลุ่มผู้อ่านคนละตลาดกับไรท์นอสก็ตาม

โมกเป็นใคร

หญิงสาวเริ่มสงสัยในตัวของเขาหนุ่ม แต่ยังไม่ทันได้ซักถาม เขาก็พาเธอเดินตัดมุมทำงาน ผ่านมุมทำอาหาร ไปยังหลังบ้าน เมื่อเปิดประตูออกไปก็พบกับสระน้ำสีมรกตขนาดใหญ่เชื่อมกับบ้านอีกหลัง เป็นบ้านชั้นเดียว

แบบบ้านเป็นสไตล์เนเชอรัลที่ผสมผสานกลมกลืนกับธรรมชาติ

จุดมุ่งหมายของเขายังไม่ใช่บ้านหลังนั้น แต่เป็นบ้านอีกหลังที่ตั้งอยู่ตรงมุมหนึ่งของตัวสระ เรือนไม้สีขาวซุกตัวอยู่ใต้เถาไม้เลื้อยอย่างหิรัญญิการ์ที่กำลังออกดอกสีขาวบานสะพรั่ง โคมพาทหึงสาวเดินไปที่นั่น แล้วเปิดประตูเข้าไป

“คุณพักอยู่บ้านหลังนี้นะ”

โซฟีเดินตามเขาเข้าไปในบ้าน ข้างในเป็นห้องชุด ตกแต่งสไตล์ลอฟต์ เหมือนยกคอนโดมาไว้ในบ้าน ทุกอย่างเพียบพร้อม ไม่ว่าจะเป็นตู้ เตียง หมอน ผ้าห่ม ทีวี ตู้เย็น แถมยังมีห้องน้ำในตัว เรียกว่าแค่หิ้วกระเป๋าเสื้อผ้าเข้ามาก็พักได้เลย

นี่น่าจะเป็นห้องรับแขกมากกว่าจะเป็นห้องคนรับใช้

“นี่ไม่ใช่ห้องคนใช้นะคะ”

“ไม่ใช่ครับ”

“อ้าว แล้ว...”

“ผมไม่เคยบอกว่าจะให้คุณมาเป็นคนรับใช้”

“แล้ว...”

“ผมอยากให้คุณมาพักฟื้น เมื่อหายดีแล้วค่อยช่วยผมทำงาน ผมอยากให้คุณมาช่วยดูแลเรื่องตารางงานให้ผม หรือถ้าคุณไม่อยากทำงานที่ผมจ้าง คุณจะทำงานตัวเองก็ได้” เขาบอกเธอหน้าตาเฉย

“หมายความว่า...”

“ที่นี่ไม่มีแม่บ้านครับ”

“แล้วใครทำความสะอาด”

“ผมใช้บริการจากทางบริษัท” พอเขาบอกแบบนี้ เธอเริ่มเข้าใจละ

“ทำไมไม่จ้างแม่บ้านประจำล่ะคะ”

“เพราะผมต้องการความเป็นส่วนตัวสูงมาก” เขาให้เหตุผล

ถึงตอนนี้โซฟีเริ่มกังวล เพราะการที่เธอเข้ามาอยู่ในบ้านของเขา อาจ

จะทำลายความเป็นส่วนตัวของเขาก็ได้ เหมือนเขาจะรู้ทัน

“คุณอย่ากังวล คุณพักอยู่ที่นี้ในฐานะแขกของผม และผมจะจ่ายเงินเดือนให้คุณเอง จนกว่าคุณจะหายดี”

โซฟีพูดไม่ออก ไม่คิดว่าเขาจะมาไม้นี้

“แต่...”

“ไม่มีแต่ครับ ถ้าอยากให้ผมสบายใจ คุณต้องสบายดี” โมกเล่นคำ ทำให้เธอยิ้มออกมาได้ เขายิ้มตอบ เป็นรอยยิ้มที่ฉายมาพร้อมกับความรู้สึกดีๆ

โมกทำให้เธอประทับใจ โซฟีตั้งปณิธานในใจว่า ถ้ามีสิ่งไหนทำให้เขาสบายใจ ทำให้เขายิ้มได้ เธอพร้อมที่จะทำ...เพื่อเขา

ความรักลาตาย

หลังจากดูแลโซฟีเสร็จแล้ว โมกเดินกลับเข้ามาในบ้าน เขาเหนื่อย
ล้าอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน โซฟีไม่ได้ทำให้เขาเหนื่อย ตรงกันข้าม ความ
เกรงอกเกรงใจของเจ้าหล่อนทำให้เขาอยากจะยืนเมื่อเข้าไปช่วยเหลือมากกว่า
ที่แรกว่าจะรีบเธอไปส่งที่บ้านแล้วมอบเงินค่าทำขวัญให้ จากนั้นก็แยกจาก
กันเหมือนคนผ่านทาง แต่พอเห็นเรื่องราวๆ ที่เกิดขึ้นกับเธอแล้ว เขาก็อด
ที่จะช่วยเหลือเธออีกครั้งไม่ได้

เรื่องที่เขานึกใจจนเหนื่อยล้าคือภาพของผู้หญิงคนหนึ่งหยอกล้อกับ
ผู้ชายคนหนึ่งตอนที่รถติดไฟแดง ขณะไปส่งโซฟีที่อะพาร์ตเมนต์ของเธอ
ต่างหาก ไม่มีผู้ชายคนไหนจำแฟนตัวเองไม่ได้หรอก เขาไม่เข้าใจ ทำไมรัฐ-
พรณรายต้องโกหกเขาว่านอนอยู่ที่บ้าน ทำไมเธอถึงได้ออกมานั่งอยู่ในรถ
คนอื่น

ยิ่งหุดหิด เมื่อโทรศัพท์ไปหาแฟนสาวแล้วจำตัวไม่ยอมรับสาย
ปกติรัฐพรณรายไม่ใช่คนแบบนี้ ทุกครั้งที่เขาโทร. ไป เธอจะรีบ
รับสายทันที ไม่เคยตัดสายทิ้ง ถ้าไม่ได้ยินหรือติดธุระ เธอก็จะรีบโทร.

กลับมา แต่นี่...หลายชั่วโมงแล้ว

มีลางสังหรณ์บางอย่างเกิดขึ้น เป็นลางสังหรณ์ที่ไม่ค่อยจะสู้ดีนัก
หนึ่งปีเต็มๆ ที่เขากับเธอคบกัน เขาไม่ได้ปิดบังการคบหา แต่ก็ไม่ได้
ตั้งโต๊ะแถลงข่าวให้เป็นเรื่องอีกทีก็กรีกโครม โมกมองว่าชีวิตคู่เป็นเรื่องส่วน
ตัว การนอนกับใครไม่ใช่เรื่องที่จะต้องป่าวประกาศ แต่รู้ๆ พรณรายไม่ได้
คิดแบบนั้น

‘โมกรักรุ้งไหม’

‘รักสิ’

‘พิสูจน์สิ’

‘ยังไง’

‘ขอรู้้งแต่งงาน’

รู้้งพรณรายต้องการมีพิธีกรรมเพื่อให้ผู้คนมาร่วมเป็นสักขีพยาน ถ้า
เขาแต่งงานกับเธอ นั่นจะทำให้เธอเชื่อมั่นในตัวเขา แต่โมกไม่ได้คิดแบบนั้น
ชายหนุ่มไม่เชื่อเรื่องการแต่งงาน แต่เขาเชื่อเรื่องความรัก

ความรักไม่ต้องการพิธี ไม่ต้องการเงินทอง ไม่ต้องการชื่อเสียง ไม่
ต้องการพยาน แต่ต้องการความเชื่อใจ หลายคนคิดว่า พิธีกรรมจะเป็น
เครื่องมือที่ช่วยยึดเหนี่ยวชีวิตคู่ไม่ให้แยกจากกัน แต่ในความจริงแล้ว ถ้า
ใครคนหนึ่งหมดใจ ต่อให้ใครอีกคนเต็มลงไปเท่าไร มากแค่ไหนก็เติมไม่
เต็ม เขาได้บทเรียนนี้มาจากพ่อ

งานแต่งงานใหญ่โตของนายแก้ว ผู้ก่อตั้งและผู้บริหารของนิตยสาร
โทมาฮอว์ค กับนางสาววัลวิภา นางแบบนูดอนาคตไกลที่ประกาศต่อหน้า
คนทั้งประเทศ ไม่ได้ทำให้พ่อรักแม่ได้ตลอดกาล แต่ว่าเป็นแค่ฉากหนึ่งที่ถูก
สร้างขึ้นมาเพื่อตบตาคนในสังคม

พิธีกรรมจึงไม่ใช่เรื่องศักดิ์สิทธิ์สำหรับเขา

ด้วยเหตุนี้ รุ่งพรณรายจึงชอบประชดเขาด้วยการ ‘ควง’ กับผู้ชาย
อื่น เพื่อให้เป็นข่าว เพื่อให้เขาหงุดหงิด พอเขาห้าม เธอก็จะตอบโต้เขาว่า

‘โมกมีสิทธิ์อะไรมาห้าม’
 ‘เราเป็นแฟนกันไม่ใช่เหรอ’
 ‘แต่มันยังไม่เป็นทางการนี่’
 ‘แล้วยังไงถึงจะเป็นทางการ’
 ‘ขอรู้่งแต่งงานสิ’
 แล้วก็จบลงด้วยการให้เขาขอแต่งงานทุกครั้ง
 ‘ถ้าเราแต่งงานกัน โมกถึงจะมีสิทธิ์ในตัวรู้่ง แล้วรู้่งก็จะไม่กล้าทำ
 อะไรแบบนี้’

เมื่อรู้่งพรรณรายยืนยันอย่างนี้ โมกจึงให้อิสระแก่เธอ
 ‘รู้่งต้องการให้ออกาสตัวเองและคนอื่นด้วย ถ้าวันข้างหน้าโมกไม่เลือก
 รู้่งละ คนที่เสียโอกาสคือรู้่งใช่ไหม’

จริงอย่างที่เธอว่า ความรักควรมอบอิสรภาพให้แก่กัน เพื่อเปิดโอกาส
 ให้แต่ละคนได้เลือก ได้เจอกับคนที่รักและดูแลกันและกันได้ตลอดไป
 กระทั่งมาวันนี้ โมกกลับ ‘หึง’ และ ‘หวง’ คนรักขึ้นมาเสียอย่างนั้น
 ถ้าการแต่งงานสามารถ ‘หยุด’ พฤติกรรมนอกใจของรู้่งพรรณราย
 ได้ บางทีโมกจะต้องจับความเชื่อของเขาโยนทิ้ง

โซฟีรู้สึกว่าเป็นคนโชคดีที่ได้มาเจอผู้ชายอย่างโมก ชายหนุ่ม
 ดูแลเธออย่างดี ปฏิบัติกับเธอเหมือนแขกพิเศษ ทั้งๆ ที่เธอเป็นคนสร้างความ
 ความเดือดร้อนให้

นอกจากเงินเดือนที่เขาจ่ายให้เธอล่วงหน้าแล้ว ทุกเช้าเขาจะจ้าง
 พยาบาลพิเศษมาทำแผลให้เธอถึงที่บ้าน หลังจากนั้นก็หาข้าว หาน้ำ และหา
 ของหวานให้เธอกินจนครบสามเวลา ถ้าสบโอกาสนี้ก็จะคอยพูดให้กำลังใจว่า
 อีกไม่นานแผลจะหาย และถ้าเธอเปลี่ยนใจ พร้อมจะทำศัลยกรรมเมื่อไร
 เขาก็ยินดีจะออกค่าใช้จ่ายให้อย่างที่เคยพูด

โซฟีอยากหายเร็วๆ อยากทำงานให้เขา เพื่อจะได้แบ่งเบาภาระ เพื่อ

ตอบแทนในสิ่งที่เขามอบให้

สามสี่วันมานี้เธอเห็นโมกเศร้า หนวดเคราที่เคยขึ้นจางๆ บนใบหน้า เริ่มรกรุงรัง ถ้าเธอไม่ผิดเขาน่าจะมีเรื่องหนักใจ สังเกตได้ว่าตั้งแต่เธอมาอยู่ที่นี้ รุ่งพรรณรายหายหน้าหายตาไป ถึงกระนั้นโซฟีก็รักษาท่าที ไม่ได้ซักถามอะไร ปล่อยให้มันเป็นเรื่องส่วนตัวของเขา

เมื่อเช้าเธอขอโมกเข้าครัวเพื่อทำอาหารให้เขารับประทาน เพราะหลายมือแล้วที่เขาสั่งอาหารจากข้างนอกให้มาส่งที่บ้าน วิถีชีวิตเขางดเคยชินกับความสะดวกสบาย ลำพังเขาคงเดียวคงไม่เท่าไร เพราะนั่นเป็นเงินเขา แต่ถ้าต้องมาสิ้นเปลืองเพราะเธออีกคน โซฟีรู้สึกว่าเขาเปรียบเขามากเกินไป หญิงสาวจึงอยากจะช่วยลดภาระค่าใช้จ่าย

‘ฉันอยากทำอาหารให้คุณกิน’ เธอบอกเหตุผล

‘แต่คุณยังไม่หายดี’

‘ฉันแค่เป็นแผลที่หน้า ส่วนอื่นฉันใช้งานได้ปกติแล้ว’

เหตุผลของเธอทำให้เขายิ้ม ก่อนพยักหน้า

‘ดีอ’ เขาพูดเสียงเบา

‘อะไรนะคะ’ เธอย้อนถาม เพราะได้ยินไม่ถนัด

‘ผมว่าคุณดีอ’

‘คุณพูดเหมือนแม่ฉันเลย’ เธอเผลอบอกเขา ก่อนนึกขึ้นได้ว่าเธอบอกเขาว่าอยู่ตัวคนเดียว

‘ไหนว่าไม่มีญาติ’

‘นั่นไง เขากำลังโกหกเธอได้’

ชายหนุ่มมองเธอเขม็ง หญิงสาวอยากตอบปากตัวเอง แต่ตบตอนนี้ไม่ได้ เขากำลังจับผิดเธออยู่ เอาไงดี

‘บอกเขาไปเสีย ว่าใครบ้างจะไม่มีแม่’

โซฟีตกใจ ร่วงๆ ภาพที่อยู่ตรงหน้าก็หยุดการเคลื่อนไหว ขณะนั้นมีควั่นสีเทาลอยออกมาจากกระเป๋าทางเกงของโมก ก่อนรวมตัวเป็นกลุ่มก้อน

แล้วปรากฏเป็นร่างของยมทูตรัศมีแขในชุดหมอลำซิ่ง สวมรองเท้าส้นสูง สีแดงเปร๊ด

หญิงสาวกรีดเสียงดังลั่น แต่ดูเหมือนรอบข้างจะไม่รับรู้ โม่กยังมอง เธอเหม็งอยู่อย่างนั้น แต่เหมือนเขาจะกลายเป็นหุ่นขี้ผึ้งไปแล้ว

‘มาได้ไง ไหนบอกว่าฉันจะไม่เห็นผีแล้ว’ โซฟีถามกึ่งซอก

‘เอเดาะ ตบปากเดี๋ยวนี ใครเป็นผี ฉันไม่ใช่ผีนะยะ ฉันคือยมทูต’
รัศมีแขส่งค้อนให้โซฟี

‘แล้วทำไมเข้าไปอยู่ในนั้นได้ล่ะ’ โซฟีซัก

คำถามของโซฟีทำให้รัศมีแขเขินอาย หล่อ นอม ยิ้ม ลอยหน้าลอยตา ทำท่าเคลิ้มฝัน

‘รัชยาธิมัลลา จะบอกอะไรให้ละ ในนั้นนะทุ่งลาเวนเดอร์ซัดๆ’ รัศมี-
แขทำเสียงเล็กเสียงน้อยแบบดัดจริต ก่อนจะบิดร่างไปมาแบบสาวน้อยผู้ไม่เคยผ่านมือชายใด

‘ก็แน่ละ กลิ่นยอดนิยมของน้ำยาปรับผ้านุ่มในบ้านซักรีดนี่’ โซฟี
ประซด

ได้ผล...ความกระเดะของยมทูตหายไปทันใด

‘ฉันก็แค่ผ่านมาทางนี้ คิดถึงเลยแวะมาหา ไม่มีเหตุผลในการมา
เข้าใจไหม’ พูดจบ ไม่รอให้โซฟีซักอะไรต่อ ร่างของรัศมีแขก็กลายเป็น
แมลงวันหัวเขียวบินจากไป

แล้วโลกที่หยุดหมุนก็กลับมาเคลื่อนไหวอีกครั้ง

โซฟีมองไปยังใบหน้าของโม่ก ดูเหมือนว่าเขายังรอคำตอบจากเธออยู่

‘ฉันไม่ได้อยู่กับแม่ค่ะ’ เธอตอบเพียงสั้นๆ แค่นั้น ดูเหมือนว่าโม่กจะ
หยุดซักถามทันที เธอไม่รู้หรือว่าเขาเข้าใจหรือไม่เข้าใจ ถ้าเข้าใจ...จะเข้าใจ
ว่าอย่างไร

‘ไม่ได้อยู่กับแม่...’

ประโยคนี้สร้างความสะเทือนใจให้เธอได้ไม่น้อย

เมื่อเห็นโมกไม้ใส่ใจรายละเอียด เธอจึงเปลี่ยนเรื่องทันที
 ‘ในครัวคุณมีอะไรบ้าง’ เธอถามหาวัตถุดิบเพื่อคิดเมนู
 ชายหนุ่มนิ่งคิด ก่อนจะส่ายหน้า

โซฟีไม่แปลกใจเลยที่คนส่วนใหญ่มีครัวไว้เป็นมุมประดับบ้าน
 สำหรับเธอแล้ว บ้านที่อบอุ่นคือบ้านที่มีกลิ่นของอาหาร บ้านที่มีชีวิตคือบ้าน
 ที่มีคนทำครัว ถ้าโมกหาคนมาปรุงอาหารให้เขาได้ เชื่อเถอะว่าเขาจะมีความสุข
 มากกว่านี้ จะไม่ใช่คนที่เคร่งขรึมแบบนี้ นี่เป็นทฤษฎีส่วนตัวของเธอ

ช่วงบ่ายแก่ๆ โซฟีย่องไปจ่ายตลาด แล้วกลับมาขอเขาใช้ครัวอีกครั้ง
 “ถ้าฉันทำครัว มันจะเสียงดังรบกวนคุณไหม” เธอถามขณะหิ้วของ
 พระรุพระรังกลับมาจากตลาด

โมกกำลังนั่งทำหน้าแก้วขวมวดอยู่ที่โต๊ะทำงาน เขาหันมาบอกว่า
 “ได้เลยครับ”

จากนั้นเขาก็หันไปทำงานต่อ

โซฟีใช้เวลาอยู่ในครัวไม่นานเธอก็ได้ปลาเนื้ออ่อนนวดซอสเบอร์รี่
 แกงจืดหน่อไม้ผัดต้มกระดูกอ่อนหมู และผัดหอยลายน้ำพริกเผามาตั้ง
 โต๊ะ ความจริงเธออยากแยกอาหารไว้อีกชุดเพื่อไปนั่งกินต่างหาก แต่เขาเคย
 บอกว่าอยากให้เธอนั่งกินเป็นเพื่อน เธอจึงจัดอาหารทั้งหมดขึ้นโต๊ะ

เวลาในขณะนั้นใกล้หกโมงเย็นแล้ว เธอจึงเดินไปหาชายหนุ่ม โมก
 นั่งมองหน้าจอคอมพิวเตอร์ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เขาหันมามองเมื่อเห็นเธอ
 เดินเข้ามาใกล้

ยังไม่ทันจะเอ่ยปากว่าอะไร เขาก็ลุกขึ้นแล้วเดินนำเธอมาที่โต๊ะอาหาร
 “คุณเป็นคนแรกนะ ที่ใช้ครัวผม” เขาบอกขณะนั่งลงบนเก้าอี้
 “ฉันเป็นคนแรก?” โซฟีทวนคำบอกเล่านั้นพลางมองชายหนุ่ม
 เขาเลิกคิ้วขำขำขึ้น ก่อนจะพยักหน้าน้อยๆ เพื่อยืนยันคำบอกเล่า

นั่น

“ที่แรกบ้านหลังนี้จะไม่มีครัว เพราะผมไม่ชอบทำอาหาร อยากกินอะไรก็แค่สั่งเข้ามา หรือออกไปกินข้างนอก ไม่ต้องเหนื่อยทำ ไม่ต้องเหนื่อยที่จะเก็บล้าง แถมยังไม่รู้ว่าทำเองแล้วจะอร่อยหรือเปล่า”

“แล้วทำไมเปลี่ยนใจล่ะคะ” โซฟีถามขณะตักข้าวใส่จานให้เขาและตัวเอง

“ผมสร้างไว้ให้ผู้หญิงของผม” เขาบอกเล่าด้วยน้ำเสียงธรรมดา แต่โซฟีเขิน ทั้งๆ ที่เธอไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเรื่องนี้เลย เขาน่าจะหมายถึงรุ่งพรรณรายมากกว่า

ก่อนที่เขาจะจับได้ว่าหญิงสาวใจเด่นแรง เธอรีบกลบเกลื่อนความเขินด้วยการบอกเขาว่า

“สำหรับฉัน ครัวเป็นหัวใจของบ้านค่ะ” เธอบอกเขาเสียงเรียบ ก่อนจะนั่งลงตรงข้าม

“ทำไมล่ะ”

“ความรักคืออาหาร ถ้าเรารักใคร ให้เราทำอาหารให้เขากิน” พอพูดจบ หญิงสาวก็รู้สึกว๊าบหน้าร้อนผ่าว เธอไม่ได้คิดอะไรตอนพูด แต่พอพูดแล้วถึงได้คิด

“น่าเสียดายที่รุ่งทำอาหารไม่เป็นเลยสักอย่าง” โมกเอ่ยเสียงเศร้า

‘ไม่น่าเลยโซฟี’ เธอบอกตัวเองในใจ ขณะที่ช่วงเวลานั้นเกิดภาวะสุญญากาศ ความเงียบเข้ามาปกคลุม ไม่รู้ว่าเวลาเงียบนั้นยาวนานแค่ไหน รู้สึกตัวอีกทีก็เกิดเสียงกัมปนาทเหมือนอุกกาบาตพุ่งชนโลก

“นี่มันอะไรกัน!”

เสียงคุ่นหูดังขึ้น โมกและโซฟีหันไปมองตามเสียงนั้น พบรุ่งพรรณรายอยู่ในชุดเดรสสั้นแขนกุดสีดำ ผ่าอกจนเห็นเนินเนื้อโผล่ออกมาครึ่งค่อนเต้า ผมยาวปล่อยสยายเป็นลอนปกคลุมไหล่ ในมือของหญิงสาวมีดอกกุหลาบสีม่วงช่อใหญ่ โมกหะเล้งพรอดลุกขึ้นยืนทันที ขณะที่โซฟีค่อยๆ ลุกขึ้นจากเก้าอี้อย่างช้าๆ

“ทำไมผู้หญิงคนนี้ถึงมาอยู่ที่นี่ได้” รุ้งพรรณรายหันขวับไปถามโมก
น้ำเสียงและท่าทางของเธอดูเอาเรื่อง

“นั่งลงก่อนไหม เดี่ยวผมจะเล่าให้ฟัง” โมกบอกเธอด้วยโทนเสียง
ธรรมดา

“ไม่นั่ง เล่ามาเดี๋ยวนี้” รุ้งพรรณรายออกคำสั่ง

ชายหนุ่มเดินเข้ามาจับมือแฟนสาว แต่เจ้าตัวกลับสะบัดทิ้ง

“ผมรับโซฟีเข้ามาทำงาน”

“โมกทำอะไรนะ!”

“ผมรับเขาเข้ามาทำงาน แล้วก็ให้เขามาพักอยู่ที่นี่”

“รับเข้ามาทำงาน...พักอยู่ที่นี่?” รุ้งพรรณรายทวนคำของโมก

หญิงสาวจ้องมองชายหนุ่มอย่างเอาเรื่อง

“ทำไมต้องพักที่นี่” เธอถาม

“เธอไม่มีที่ไป” เขาตอบ

“ทำไมไม่มีที่ไป” รุ้งพรรณรายซัก

“รู้ง...เดี๋ยวผมเล่ารายละเอียดให้ฟัง เรามานั่งกินข้าวกันก่อนดีไหม”
โมกพยายามทำให้คนรักใจเย็น

รุ้งพรรณรายกวาดตามองไปที่โต๊ะอาหาร ก่อนจะเคลื่อนสายตาไป
หยุดอยู่ที่ใบหน้าของโซฟี

“เธอมีมันฉลาดไม่ใช่เล่น...” หญิงสาวพูดกับโซฟี “ไม่เอาเงิน ไม่แฉัง
ความ เพราะ...” เธอเน้นคำพูดทุกคำที่เอ่ย ก่อนจะเว้นวรรค แล้วพูดต่อว่า
“จ้องจะจับผู้ชาย”

เหมือนถูกตบหน้า โซฟีถึงกับโกรธจนหน้าชา ปกติเธอเป็นคนไม่ยอม
คน แต่เมื่อหันไปเห็นสีหน้าของโมกที่ยืนนิ่งด้วยท่าทีเคร่งขรึม คิ้วตกต่ำ
ทั้งสองข้างขมวดเข้าหากันจนหน้าผากเป็นรอย เธอจึงเลือกที่จะยืนนิ่ง
ไม่ตอบโต้

อย่างน้อย...เพื่อเห็นแก่เขา เธอจะไม่ทำให้เรื่องใหญ่และบานปลาย

ไปกว่านี้

“ฉันพูดถูกใช่ไหมล่ะ ถึงได้ไม่ตอบโต้” รุ่งพรรณรายไม่หยุด พยายามพูดจายั่วยุให้โชพีมีปฏิกิริยา แต่ไร้ผล เธอจึงหันมาหาโมก

“เพราะแบบนี้ใช่ไหม โมกถึงไม่โทร. หารุ่ง” เมื่อเล่นงานโชพีไม่ได้ เป้าหมายต่อมาของเธอก็คือโมก

“ผมโทร. หารุ่งตั้งหลายวันก่อน รุ่งก็ไม่โทร. กลับ” โมกพยายามควบคุมอารมณ์

“แล้วไม่คิดจะโทร. อีกเหรอ”

“ผมต่างหากต้องถามรุ่งว่าทำไมไม่โทร. กลับ”

“นี่รุ่งผิดเหรอ”

“ผมไม่ได้ว่ารุ่งผิด แต่ผมไม่เข้าใจว่าทำไมรุ่งถึงไม่โทร. กลับ”

“รุ่งต่างหากต้องถามโมก แฟนตัวเองหายไปตั้งหลายวัน ทำไมไม่คิดจะโทร. ตาม แล้วถ้ารุ่งเป็นอะไรไปล่ะ”

“คุณไม่เป็นไรหรอก เพราะผมไลน์ไป คุณอ่าน แต่คุณไม่ตอบ”

“โมกรู้ไหม เรามีเวลาที่พร้อมไม่เท่ากัน วันนั้นโมกพร้อม แต่รุ่งไม่พร้อม วันนั้นรุ่งพร้อม แต่กลับต้องมาเจอแฟนตัวเองนั่งกินข้าวอยู่กับผู้หญิงอื่น ผู้หญิงคนนั้นชื่อโมยเวลาของรุ่ง ชื่อยคนรักของรุ่ง” หญิงสาวพูดเสียงสั่น น้ำตาคลอเบ้า

“รุ่ง มันไม่ใช่อย่างนั้น”

“ไม่ใช่อย่างนั้นแล้วมันอย่างไหน โมกไม่เคยให้ผู้หญิงคนไหนมาค้างที่นี่ แม้แต่รุ่งเอง แต่ตอนนี้โมกให้มันมาค้าง ไม่ใช่สิ ให้มันมาอยู่เลย มันหมายความว่ายังงี้”

“ผมบอกแล้วว่าโชพีเขาไม่มีที่ไป แล้วรุ่งจะให้ผมปล่อยเขาไว้อย่างงี้”

“ก็แล้วทำไมไม่ไปเช่าห้องหรือโรงแรมให้เขาอยู่ล่ะ”

“ก็เขาไม่สบาย ต้องมีคนดูแล”

“คนดูแล?”

“ใช่ โซฟีต้องทำแผลทุกเช้า”

“ก็แค่ทำแผล เขาก็ไปเองได้”

“แต่ตอนนั้นเขาไม่สะดวก”

“แต่ตอนนี้เขาสะดวกแล้วนี่”

“รุ้ง ผมจ้างโซฟีให้เขามาเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของผมแล้ว”

“เลขาฯ ส่วนตัว! นี่โมกจะให้ผู้หญิงคนนี้เป็นเลขาฯ เหรอ” คำว่า ‘เลขาฯ ส่วนตัว’ ดูดั่งน้ำมนต์ที่ราดลงไปบนเปลวไฟ ดวงตาของรุ้งพรรณรายฉายความเจ็บปวดออกมาเต็มที่ เธอโยนช็อกโกแลตสีม่วงในมือทิ้ง ก่อนจะปรี๊ดเข้าไปกวาดทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนโต๊ะอาหารลงกับพื้นจนแตกกระจาย

โมกถลาเข้าไปกอดร่างของเธอไว้จากทางด้านหลัง หญิงสาวหันมาประจันหน้ากับชายหนุ่ม น้ำตาที่คลอหน่วยเมื่อครู่ไหลออกมากระทบผิวแก้ม

“เลือกมา จะเลือกผู้หญิงคนนั้นหรือเลือกรุ้ง”

“ทำไมผมต้องเลือก”

“โมกต้องเลือก ถ้าโมกให้ผู้หญิงคนนั้นอยู่ที่นั่น รุ้งจะไป”

โมกไม่ตอบ เขาเหลือบมองหน้าโซฟี คนถูกมองจึงตอบด้วยดวงตาที่แฝงไปด้วยความเสียใจ

ความเจ็บของโมกทำให้อารมณ์ของรุ้งพรรณรายปะทุขึ้นมาอีกครั้ง สำหรับผู้หญิงแล้ว ความเจ็บของผู้ชายถือเป็นคำตอบอย่างหนึ่ง

รุ้งพรรณรายสลัดตัวออกจากอ้อมแขนของชายหนุ่ม

“ถ้าเลือกไม่ได้ รุ้งก็จะเป็นฝ่ายเลือกให้เอง เราเลิกกันเถอะ” พูดจบรุ้งพรรณรายก็วิ่งจากไป ทิ้งให้โมกยืนเป็นต้นไม้อุกฟ้ำผ่าตายอยู่ตรงนั้น

โซฟีช็อกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหลายวันก่อน ไม่อยากให้ทั้งคู่ทะเลาะกัน ไม่อยากให้ทั้งคู่เลิกรากัน ว่าเป็นแล้ว สาเหตุมาจากเธอแท้ๆ เธอคิดถึงรัศมีแข คิดถึงพรช้อสุดท้าย ถ้าขอพรจากยมทูตให้เธอร้ายลงละ ปัญหาทุกอย่างก็คงจะจบจะสิ้น แต่จะพบกับยมทูตได้ที่ไหน

‘ที่ต้องการความช่วยเหลือล่ะก็ หายเจ็บเลย’

รุ่งเช้า เธอจึงมาคุยกับโมกว่าจะขอออกไปพักที่อื่น โมกไม่ยอม แต่โซฟีก็ไม่ยอม เธอบอกขายหนูว่าไม่อยากรับงานเป็นเลขาค่ะ ส่วนตัวของเขาแล้ว โมกจึงบอกว่าถ้าเธอหางานได้ และได้เงินเดือนเดือนแรกก่อน เขายินดีจะปล่อยเธอไป ถ้าเธอไม่อยากให้เขารู้สึกผิดบาปไปตลอดชีวิต ก็ขอให้เธอทำได้ตามนี้

โซฟีใจอ่อนเพราะเห็นว่าโมกมีท่าทีอึดโรย ไม่อยากเข้าซื้อที่ดินทุ้ง จึงจำยอมรับเงื่อนไขดังกล่าว

ตั้งแต่วันนั้น โมกก็ดูแลเครื่องใช้มากกว่าเก่า เขาออกไปทำงานแต่เช้า และกลับดึก

โซฟีไม่ได้เข้าครัวทำอาหารให้เขากินอีกเลย ถ้าไม่จำเป็นเธอจะหลีกเลี่ยงการเข้ามาที่บ้านเขา โมกให้เงินพิเศษเธอไว้จับจ่ายใช้สอยและซื้ออาหารกินเองต่างหาก แยกจากเงินเดือนที่เธอได้รับไปก่อนหน้านี้ เขาไม่ได้มานั่งกินข้าวร่วมกับเธอเหมือนวันแรกๆ ไม่ต้องให้ใครมาบอกเธอเองก็รู้ เขาพยายามที่จะหลีกเลี่ยงกิจกรรมที่ทำร่วมกับเธอ และถึงโมกไม่ทำ เธอก็จะเป็นฝ่ายถอยออกมาเอง

เมื่อแผลเริ่มแห้ง โซฟีจึงออกไปกรอกใบสมัครงานตามบริษัทจัดหางานต่างๆ ที่ใจไว้ ปกติหลังจากกรอกเอกสารผ่านทางบริษัทจัดหางานไม่กี่วัน เธอก็จะถูกเรียกตัวไปทำงานทันที แต่คราวนี้ไม่มีที่ไหนเรียกตัวเลย

เมื่อผ่านไปหลายวัน เธอตัดสินใจโทร. ไปสอบถามกับเจ้าหน้าที่ จึงรู้ว่าอุบัติเหตุในวันนั้น การที่เธอเข้าไปนอนในโรงพยาบาลหลายวันโดยไม่ได้แจ้งทางบริษัท ทำให้ผู้ว่าจ้างได้รับความเสียหาย ประวัติขาดงานของเธอจึงถูกบันทึก และขึ้นบัญชีดำ

หญิงสาวเริ่มท้อ

บางทีโซฟีก็แอบคิดว่า ครั้งนั้นเธอน่าจะตายไปเลย จะได้ไม่ต้องมาอยู่ในสภาพเช่นนี้